

Библиотека

Бестселер

Витомир Васић

**ЗАБЛУДЕ
ДАРВИНИЗМА**

Свилајнац 2017



ШТА ЈЕ ТВОРАЦ

Шта је Творац? Да ли је Творац биће? Не, Творац није биће Творац је небиће. Он је основа свег бића. Сва бића могу се именовати и описати. Творац се не може ни описати ни именовати једино можемо задржати име које значи да нешто или неко све ствара зато се и зове Творац. Значи Творац је небиће.

Небиће није супротно бићу оно постоји и пре појаве свих бића. Оно претходи појави свих ствари које оно као небиће или Творац ствара. Да се закључити да само биће, богови или ванземаљци морају проистећи из неког извора који није биће и које се, сходно томе,

назива небићем, Творцем. Будући да Творац као небиће постоји, оно мора да буде извор свега и вечно постоји.

Без почетка и вечно, јер када би имало почетак, морало би да настане из нечег другачијег, тј. Небића, такође ако има крај након краја следи небиће, дакле Небиће је без почетка и вечно.

Оно је цело, нема делове јер када би имало делове, они би били раздвојени, нешто би било између њих, а то би морало бити опет небиће.

Непроменљиво, јер када би се небиће мењало то би значило да нешто ново настаје, а ново може да настане из небића, небиће ће га створити а то ново зваћемо биће. Значи небиће, Творац ствара биће.

Непокретно, јер када би се кретало морало би да заузима претходно празан простор а њега нема јер је све то небиће, Творац.

Просторно ограничено, јер када би имало другачији облик онда би то било биће које се креће, мења, настаје, има делове итд.

Творац је створио сва бића у Универзуму. Творац је небиће. Шта је онда то што зовемо Небиће? Творац је Универзална Свест. Творац као свест се налази у нама нешто исто као што црква тврди да се Бог налази у нама и ми у њему. Не само што се оваквом интерпретацијом омогућава егзистенција свести независно од облика или материје већ се њоме материја и енергија подређују свести тиме што се тумаче као њене пројекције.

Шта је онда Бог? Бог је један од термина који описује савршено, надљудско биће. За Бога се верује да је створио свет. Зато смо ми увели нов термин не Бог него Творац да би се направила разлика. Ако неко нешто ствара он је Творац, стваратељ. Принцип веровања у

једног бога је монотеизам, а у више богова политеизам. Ми смо се приклонили теорији о политеизму Богова али монитеизму Творца. У онтолошко теистичким системима појам Бог се везује за трансцендентно биће. Бог представља свето, узвишено, вечно и бескрајно биће које је створило свемир и човека. Ми смо увели другачију терминологију са другачијим значењем. Творац.

Творац је створио Универзум и читаву хијерахију богова. Неки од богова са доње лествице хијерархије богова створили су човека.

Да би смо знали како функционише читава универзална хијерархија богова морамо то да схватимо помоћу еманације.

Еманација је филозофски појам који означава извирање нечег нижег из нечег вишег, коначно извирање свих ствари из једног највишег извора. Највиши извор је сам Творац. То је схватање по којем свет настаје непрестаним створитељним преливањем бића једног у друго, а не једнократним чином стварања, слабећи у силазним ступњевима. То значи да је Творац створио жива бића која за наша схватања су ванземаљци јер живе ван наше Земље. То у ствари значи да ванземаљци стварају ванземаљце и праве хијерахију ванземаљаца који се налазе у Универзуму и који су задужени за уређење Универзума. Као што светлост постаје слабија што се више удаљује од извора, тако и бића постају несавршенија што се више удаљују од Творца. Отуда поступност опадања у природи, и настанак зла. Ванземаљци на најнижој лествици те хијерархије су они који су посећивали Земљу и за које су древни народи говорили да су богови јер су сви обећали да ће се вратити и нису се вратили.

Зло је оно најниже у процесу еманације. Еманација је донекле супротан појам еволуцији - док се у еволуцији процес креће од несавршеног ка савршенијем, у еманацији иде од савршеног ка мање савршеном. Та исконска негација бића, то исконско зло, оно исто као и еманација живота има животне облике који је изражавају као демони.



НАСТАНАК СВЕТА

Мораћемо да посматрамо настанак света много другачије, не само као наше околине, већ као и наше Земље као и нас самих, па самим тим као и целог космичког простора и свих материја у њему. И не само материје већ и времена као димезије збивања. Како је све настало, да ли из „нечега“ или из „ничега“, кад је почело да тече време и кад је започео почетак почетка. Наука увек прикупља знања о свету и о нама у њему и тај подухват траје столећима и присутан је одувек од самог освита људског ума.

Захваљујући квантној теорији и теорији релативности наслутили смо оквирни сценарио по којем се оди-

грао велики чин Стварања. Питање настанка свемира није обичан научни проблем, укупна мисаона делатност и нас и оних после нас који ће располагати бољим мозговима и инструментима. Ипак, наша знатижеља нас тера да истрајемо у том дуготрајном подухвату. Космологија се бави проучавањем свемира као целине, његовог настанка, развоја до данас и у будућности. Ми се нећемо бавити тиме. Посветићемо се филозофским питањима, питањима о природи космоса, о Почетку и Свршетку, трајању као таквом, о смислу времена и простора, суштини материје, односно енергије. Космологија не даје коначне одговоре на све то и зато ћемо драги читаоци кроз Ваше напоре читајући ову књигу да осмислимо незамисливо и спознамо непознатљиво.

У космологији су Бог и наука блиски сарадници али и супарници. Атеистима који читају ову књигу и којима се не свиђа назив Бог, могу уместо те речи ставити реч непознатљиво. Целокупно знање људског рода заправо је укидање и претварање необјашњивог у објашњиво. И граница која постоји између научног и метафизичког стално се помера у корист науке а на уштрб метафизике. У том освајачком походу знаности остао је можда и последњи али и најчвршћи бастион, само Стварање. Јуриш науке потрајаће још дуго, а за сада само магловито наслућујемо како је настало све постојеће. Зашто за то наука нема ни приближно одговоре? Наука је била стално запослена описивањем шта је шта и како то делује. Није имала снаге ни храбрости за право филозофско питање, али зашто? Са развојем науке, технологије и саме технике, филозофија као наука је постала сувишна и изгубила је сваки смисао.

Према данас прихваћеној слици настанка свемира, сва је материја и енергија произашла из једне титанске

експлозије из нечега о чему и не можемо дати прави физички облик и величину. Кад је праатом експлодирао, а учинци те експлозије још трају и свемир се још увек шири, беше то тренутак „нула“. Али, шта је било пре тог тренутка? И одакле то „нешто“, као и тај праатом?

Ако чином стварања зовео Велики прасак, али да нам можда није било потребно да оправдамо наше постојање, ако свемир нема ни почетка ни краја, ако постоји одувек и увек ће постојати, ако је постао од великог праска да ли има рубове на крају, да ли постоје границе? Ако пођемо од великог праска онда је Богу остало само као Створитељу да изабере законе којима ће се универзум покоравати.

За то време ми живимо наше свакодневне животе, готово уопште не разумевајући свет и не помишљамо на машинерију која ствара Сунчеву светлост која омогућује постојање живота, на гравитацију која нас прикива на Земљу која би нас у трену избацила пут свемира или на атоме из којих смо саздани и од чије стабилности зависимо. Зато се тек ретки међу нама удубљују у одгонетање великих тајни и зашто је природа оваква каква је?



ИМА ЛИ БОГА ?

Зар не бисте волели бар једном да Вам неко једноставно покаже доказ који потврђује Божје постојање? Без изјаве као што су:

„Ти једноставно мораш да верујеш.“

Па, ево покушаја да се на отворен начин понуде неки разлози који наговештавају да Бог постоји.

Али пре свега размилите о овоме. Ако се нека особа противи чак и могућности да Бог постоји, онда се било који доказ може рационализовати или уклонити образложењима. То је налик особи која одбија да верује да су људи икада ходали по Месецу, коме ни једна информација неће довести до промене мишљења. Фотографије астронаута који ходају по Месецу, интервјуи са астронаутима, камење са месеца. Сви докази би били бескорисни, зато што је та особа већ дошла до закључка да људи не могу ићи на Месец.

Када дођемо до могућности да Бог постоји, Библија нам каже да постоје људи који су видели довољно доказа, али су потиснули истину о Богу. С друге стране, онима који желе да упознају Бога ако постоји, он каже:

„И тражићете ме, и наћи ћете ме, кад ме потражите свим срцем својим. И даћу Вам се да ме нађете.“

Пре него што погледате чињенице које желимо да Вам изложимо које окружују и доказују Божје постојање, запитајте се:

„Ако Бог заиста постоји, да ли бих ја желео да га упознам?“

Ево, дакле, неких разлога које можете размотрити.

1. Да ли Бог постоји?

Сложеност наше планете указује на паметног Створитеља који не само да је створио наш свет, већ га и данас одржава.

Могу се дати многи примери који указују на Божје стварање, вероватно без краја, али ево неколико њих:

Земља... Њена величина је савршена. Земља са својом сразмерном гравитацијом садржи танак слој који се углавном састоји од гасова азота и кисеоника, пружајући се само на око 80 километара изнад површине земље. Да је Земља мања, постојање атмосфере би било немогуће као што је планета Меркур. Да је Земља већа, њена атмосфера би садржала слободни водоник као Јупитер. Земља је једина позната планета која је опремљена таквом атмосфером која се састоји од праве мешавине гасова како би омогућила живот биљкама, животињама и људима. Да је Земља само

мало даље од Сунца сви бисмо се посмрзавали. Да је само мало ближа сви бисмо изгорели. Земља одржава своју савршену раздаљину од Сунца притом ротирајући око Сунца приближном брзином од око 108.000 километара на час. Она такође ротира и око своје осе омогућавајући читавој површини земље да се довољно загреје и охлади сваког дана.

А наш Месец је савршене величине и раздаљине од Земље ради гравитационог привлачења. Месец ствара важне океанске мене и кретања како се океанска вода не би устајала, а опет наши огромни океани су уздржани и не преливају се преко континената.

Вода... безбојна, без мириса и укуса, али ни једно живо биће не може да преживи без ње. Биљке, животиње и људска бића се већим делом састоје од воде (око две трећине људског тела јесте вода). Вода је универзални разређивач. Ова одлика воде значи да се хиљаде хемикалија, минерала и хранљивих материја могу носити кроз наше тело и доспети у најситније крвне судове.

Вода је такође хемијски неутрална. Без утицаја на састав супстанце коју носи, вода омогућава телу да апсорбује и користи храну, лекове и минерале.

Деведесет и седам процента воде на Земљи налази се у океанима. Али на нашој Земљи постоји осмишљени систем који уклања со из воде а затим ту воду разноси широм света. Испаравањем се узима вода из океана, остављајући со, формирају се облаци које ветар са лакоћом помера и распршује воду над земљом, намењеној вегетацији, животињама и људима. То је систем прочишћавања и снабдевања који одржава живот на овој планети, систем рецикловане и поново коришћене воде.

2. Да ли Бог постоји?

Сложеност људског мозга указује на много већу интелигенцију која стоји иза њега.

Људски мозак... истовремено обрађује запањујућу количину информација. Ваш мозак прима све боје и предмете које видите, температуру око Вас, притисак Ваших стопала на поду, звукове око Вас, чак и састав Ваше тастатуре. Ваш мозак чува и обрађује све Ваше емоције, мисли и сећања. Истовремено Ваш мозак прати све функције Вашег тела као што су дисање, покрети очних капака, глад и покрети мишића у Вашим рукама.

Људски мозак обрађује више од милион порука у секунди. Ваш мозак одмерава значај свих ових података, одбацујући оне који су релативно неважни. Ова функција проверавања Вам омогућава да се фокусирате и ефективно функционишете у Вашем свету. Мозак који барата са више од милион делића информација сваке секунде при том процењује њихов значај и пружа Вам могућност да се посветите најважнијој информацији. Мозак функционише другачије од осталих органа. Он поседује интелигенцију, способност расуђивања да производи осећања, да сања и планира, да предузме иницијативу и ствара везу са другим људима. На који начин може неко да објасни људски мозак?

3. Да ли Бог постоји?

„Случајност“ или „природни узроци“ су недовољно објашњени.

Ако Бог не постоји, онда би то значило да је све што постоји око нас настало природним узроком и

насумичном случајношћу. Оно што је Пастер покушао да докаже пре више векова, а наука потврђује, то је да живот не може да изникне из беживотног. Одакле су онда настали људски, животињски и биљни животи?

Такође природни узрочници не могу да дају прикладно објашњење за количину прецизних информација садржаних у људском ДНК. Особа која избацује Бога из слике остаје при закључку да је све ово настало без икаквог разлога, без плана и једноставно је у питању добра срећа. Неразумно је посматрати компликован пројекат, а приписивати га срећи.

4. Да ли Бог постоји?

Да би нека особа тврдила са сигурношћу да Бог не постоји, она мора да занемари страст огромног броја људи који су убеђени да Бог постоји.

Овим не желим рећи да ако довољно људи верује у нешто да оно тиме постаје и истинито. Научници су на пример открили нове истине о свемиру које одбацују предходне закључке. Али кроз напредак науке, ни једно научно откриће није могло да се супротстави нумеричкој вероватноћи да један интелигентан Ум стоји иза свега тога. Заправо, што више наука долази до окрића у вези људског живота и свемира, то више схватамо колико су они сложено и прецизно осмишљени. Уместо то да нас све више удаљава од Бога, све је више доказа који указују на један извор интелигенције. Међутим објективан доказ није све.

Постоји много веће питање. Кроз историју, милијарде људи у свету су посведочили о својим чврстим и суштинским убеђењима о Божјем постојању до којих

су стигли кроз своје субјективно, односно лично заједништво са Богом. Милиони људи данас би могли да дају детаљан извештај својих искустава са Богом. Они би указивали на одговорене молитве и одређене и невероватне начине на које је Бог подмиривао њихове потребе и водио их кроз важне личне одлуке. Они би понудили не само опис својих уверења, већ и детаљне извештаје о ономе што је Бог чинио у њиховим животима. Ако сте скептик, да ли би сте могли са сигурношћу да кажете: „Ја сам потпуно у праву, а сви они греше кад је реч о Богу?“

5. Да ли Бог постоји?

Ми знамо да Бог постоји зато што он тражи нас. Он непрекидно преузима иницијативу и тежи ка томе да дођемо ка њему.

Схватио сам да Бог жели да га упознамо. Он нас је створио са намером да га познајемо. Он нас је окружио доказима о себи а питања о његовом постојању, он отворено оставља пред нама. Имали сам осећај свих ових година у којима смо трагали за Богом, да је поред мог трагања неко трагао и за нама.

6. Да ли Бог постоји?

За разлику од било ког другог откровења о Богу, Исус Христ је најјаснија, најодређенија слика Бога који трага за нама.

Зашто Исус? Погледајте све водеће религије у свету и видећете да Буда, Мухамед, Конфучије и Мојсије,

сви су они себе називали учитељима или пророцима. Нико од њих није никада тврдио да је једнак Богу. Изненађујеће је, али Исус јесте. То је оно што раздваја Исуса од свих осталих. Он је рекао да Бог постоји и Ви гледате у њега. Иако је говорио о свом Оцу на небу, говорио је ко год је видео њега видео је Оца, ко год је поверовао у њега, поверовао је у Оца.

Он је рекао: „Ја сам светлост света. Ко иде за мном неће ходати у тами, него ће имати светлост живота.“ Он је тврдио да има одлике које припадају једино Богу, да може да прашта људима њихов грех, да их ослободи од грешних навика, да може људима да пружи бољи живот и да им вечни живот на небу.

Он је рекао: „Ја сам пут, истина и живот, нико не долази к Оцу осим кроз мене.“

Који је доказ Исус дао да би потврдио свој божански карактер?

Он је учинио оно што људи не могу да учине. Исус је чинио чуда. Он је исцељивао људе, слепе, хроме, чак је неколико људи подигао из мртвих. Он је имао моћ над предметима, стварао је храну ни од чега, он је чинио чуда над природом., ходао по површини језера., заповедао олуји да престане на Галилејском језеру. Он је рекао:

„Ако нећете да верујете у оно што Вам говорим, требали бисте бар да верујете у мене на основу чуда која гледате.“

Исус Христ је показао да је Бог благ, пун љубави, свестан наше егоцентричности и недостатака, а опет дубоко чезне за заједништвом са нама. Исус нам је открио да и ако нас Бог гледа као грешнике који заслужују његову казну, његова љубав према нама је

преовладала и Бог је смислио другачији план. Сам Бог је узео обличје човека и прихватио казну за наше грехе уместо нас. Звучи сулудо? Можда, али многи очеви пуни љубави би радо мењали места са својом децом на онкологији кад би могли. Библија нам каже да је разлог наше љубави према Богу тај да је он први заволео нас.

Исус је умро уместо нас да би нама могло бити опроштено. Речено нам је:

„Јер, Бог је толико волео свет и све људе у свету да је дао свог јединорођеног Сина да нико ко у њега верује не пропадне, него да има вечни живот.“

Ако желите започети заједништво са Богом можете то учинити сада читајући ову књигу која ће Вам показати пут ка Богу.

ГДЕ ЈЕ БОГ?

Секуларна наука и технологија нису дале одговор на питања првих почетака, али ми смо сигурни да нешто заиста постоји. Питање где је Бог или како је настао универзум су стварна, али уопште нису иста питања као она да ли постоји Бог. Само што не знамо где је Бог или одакле је универзум не значи да они не постоје! Ми смо врло вољни да прихватимо постојање многих других ствари, и ако не знамо како су настале.

Ако нас јури лав спремни смо да признамо да он постоји пре него што знамо како, зашто и одакле је дошао. Тако и у природи можемо да видимо доказе о Творцу, мада можда не знамо како, зашто или одакле је тај Творац дошао.

Не знамо где је Бог. Упркос том озбиљном недостатку, верујемо да Он постоји. Мада можда не видимо Бога, постоји обиље убедљивих доказа да је Он реалан. Ако на пропланку у некој густој шуми нађемо лепо уређену и одржавану башту, без корова и са уредним лејама цвећа и поврћа, можда не видимо баштована, али су докази тако убедљиви да смо сигурни да он постоји. Докази могу бити толико убедљиви да остављају врло мало сумње.

Можемо се са правом упитати, ако постоји Бог, зашто се не учини Себе видљивим? Немамо много информација о томе, али је интересантно мишљење да се Бог у контексту борбе између добра и зла изолује да

би заштитио нашу слободу избора коју нам је великодушно Бог дао. У том сукобу би наша слобода да бирамо и Божје правичности могле бити компромитоване кад би Он превише доминирао и тако манипулисао одлукама. Ево једне грубе аналогије: ако отац седи у кухињи цео дан да осигура да деца неће јести колаче, та деца ће имати мало слободе да изаберу, односно да једу колаче. Дакле тој деци ће бити ускраћена шанса да се науче поштењу и да практикују снагу карактера да не једу колаче пре оброка. Можемо да учимо велике лекције из живота боље ако смо самосталнији него ако нас стално надгледају. Ако је Богу потребно да нам да слободу да Га прихватимо или одбацимо. Он може остати ван сцене. Можда постоје и други разлози. Током битке војници не разумеју увек ратни план.



БОЖЈА МОЋ И БОЖЈА МУДРОСТ

Силе природе се напајају и воде руком његовом. Ко није осетио тутњаву олује која се ближи а да не разуме о Божјој моћи? „Муње су његове земљу обасјале. Земља је то видела и тежак ју је бол обузео.“ Псалми 97:4

Олује су запањујући приказ моћи Творца. Хтели смо само да вам покажемо огромну моћ Творца које нисмо свесни. Олује су невероватан феномен у природи. Оне су страшне, разарујуће, моћне. Оно што се у основи дешава је да олуја ослобађа велике количине енергије у нашу атмосферу. Олује у великој мери доприносе воденом циклусу. Хидролошки циклус, вода испарава из океана. Пара се наноси над континентима и онда пада у облику кише и онда тече назад у море. Олује су велики део тог циклуса, јер поново претварају ту пару у течну

воду односно кишу која поново пада на земљу. Муње се у Светом писмо користе као симбол Божјег гнева над народом.

Где год се окренемо Божја мудрост је видљива. Анализираћемо особине воде. Овај молекул је потребан за живот на земљи, па је Бог покрио њоме четири петине земљине површине, са рекама, језерима и морима. Вода је савршено направљена да подржи живот сваке ћелије и бића. Она је одличан растварач, расхладна течност, транспортер. Ако само погледамо инсекте сви они располажу неким генијалним способностима што човек никада није направио. Од елегантних до сложених дела Творца објављују његову мудрост. Пре више хиљада година Бог је питао Јова, „јеси ли крочио у ризницу снега“. Ни један човек који је живео у то време није могао да зна све о ризницама снега. Али са проналаском микроскопа ови сложени кристали се сада могу у потпуности сагледати. То су заправо кристали снега који су нетакнути стигли на земљу и кристалишу се у лед и праве изванредне шаре. Сложене, симетричне, прелепе. Насупрот томе снег који је направио човек нема сложену структуру коју налазимо у кристалима снега. Онда је Бог дао тај облик молекулима воде. Они се ређају да би направили те прелепе кристале, сваки је јединствен и сваки је одраз Божје креативности. Ипак не постоје два која су иста. Верујемо да је Бог уградио овај шестоугаони облик у појединачни молекул воде, због начина на који се морају уклопити, они формирају овај шестоугаони док додају молекуле расуте ка споља. Док падају према земљи на облаку пролазе кроз различите температуре и тако добијају различите облике. Сваки је направљен по шестоугаоном моделу и

има величанствену симетрију у дизајну. Заиста постоји снежна ризница као што је Бог објавио пре 4000 година. То нам говори да Бог воли лепоту и зато је и ствара.

Како Божја креативна рука формира кристале леда са љубављу и бригом, он тако жели да формира сваку особу.



КАДА ПОСТАЈЕМО СВЕСНИ БОГА?

Спор атеиста и теиста стар је колико и трајање човека и света. Ни један ваљан разлог у прилог постојања Бога или против никада није био довољан да убеди противника. Чим се појави неко ко верује у нешто, будите сигурни да ће се одмах наћи неко ко не верује, а затим неко ко сумња, а на крају неко ко је равнодушан на све то и за кога то питање не постоји.

Атеисти поричу Бога, али побуна против Бога је могућа само уз предпоставку постојања Бога, јер је борба против нечег што не постоји бесмислена. Атеизам тако несвесно пориче нешто што јесте, а не што није. Атеизам није логички могућ зато што на место негираног Бога успоставља новог Бога. Зашто је атеизам тако брзо пао, а одржао се само неколико деценија и

то само на неком додуше великом делу земљине кугле. Зато што порицање Бога у већој мери изазива интерес за Бога, него што шкоди његовој величини.

Бог се не одбацује толико због истине и знања, колико због интереса и дате користи. То је само заблуда, али заблуда у корист једног интереса и то искључиво материјалног. Свакако да су појави атеизма ишли на руку и греси Цркве. Сиромаштво које овде не поистовећујемо са социјалном бедом која се увек може превазићи престало је да буде идол Цркве. Жеђ за богатством захватила је и Цркву. И на крају да изведемо закључак да у људском друштву атеиста у дословном смислу и нема. Почне ли атеиста себе и свој став да одређује у односу на Бога, он већ показује да има појма о Богу, иначе како би се дистанцирао од њега? Сви они научници који кажу да Бог не постоји, пре или касније прихватају постојање, Апсолута, Вационе, најчешће природе, а под тим у ствари подразумевају Бога.

У читавом Универзуму влада један застрашујући скривени поредак, који не може бити случајан и ниједан поредак који људи заснују не водећи рачуна о метафизичким истинама не може бити ни трајан ни добар. Сваки поредак заснован на неправди и насиљу мора пропасти и одвести оне који су га створили и подржавали!

Духовно-интелектуална еволуција људског рода потпуно је аналогна еволуцији људског схватања Бога. У време паганизма имали смо много богова са чисто људским особинама и понекад надљудским способностима, који су људима чинили добро и зло! У Старом Завету сусрећемо се са једним Богом, који је склон гневу и кажњавању.

Тек са појавом Христа упознајемо ново лице Бога, а то је Лице Љубави, праштања и безграничног разумевања и тако долазимо до још једног темељног принципа метафизике, а то је закон Љубави, Вере и Наде.

Чиста љубав је „материјал“ од које је сачињена метафизичка (духовна) суштина света, док је сам Бог такође љубав, која није само атрибут, већ и „примарна супстанца“ из које је све настало.

Вера је најмоћније оруђе са којим човек располаже и нема разумевања без вере, као што нема ни истине без вере о чему је говорио и сам Христ.

Нада представља снагу духовног погледа у будућност, а манифестује се као машта и способност визуелизације и само у садејству љубав, вера и нада су највећа моћ.

Све што није усклађено са ова три принципа метафизичког закона пре или касније пропада, нема никакву вредност, подложно је злоупотребама и неће усрећити човечанство. Као што ћемо видети у овој књизи свет је исувише искомпликован да би се могао објаснити само уз помоћ науке. Само уз помоћ надприродног покушаћемо да разумемо мистерију постојања.

Кроз целу људску историју однос науке и религије се мењао од узајамне подршке до огорченог непријатељства. Религиозна доктрина је пре седам векова потпомагала рађању експерименталне методе, после чега су средњевековни научници почели да „откривају божански план“. Вера и разум су се убрзо разишли и револуционарни мислиоци као Коперник, Галилео, Дарвин и многи други, чија су се учења супротстављала црквеној догми били су жигосани као јеретици. Са просвећеношћу у 18-том веку, наука добија још већи ауторитет и моћ и долази до дефинитивног разлаза.

Сада међутим, вера и наука опет постају пријатељи. Теологија и наука улазе данас у један нови однос. Уместо да подривају веру и осећај духовности, научна открића им данас дају потпору. Теорија „Великог праска“, на пример, данас неким научницима пружа доказ о смислу који стоји иза постанка свемира.

Еволуција, тврде неки научници, пружа доказе о самој природи Бога, а „Теорија хаоса“ којом се описују процеси као што су климатске промене, тумачи се као „врата кроз која Бог делује у свету“. Физичари су данас открили знаке према којима је космос идеално створен за живот и појаву разума. Према њиховим открићима, природне константе (непроменљиви бројеви, као што су снага гравитације, наелектрисање електрона или маса протона) су тако идеално подешене да би се у било ком другом односу атоми расули, па не би могли да буду међусобно повезани, а звезде, цео космос и живот не би постојали!

Наука, полако улазим у изузетно танано поље, изгледа, јединствено или пак непосредно спојено са фином енергијом наше свести и вере. Теоријски је могуће да се утицајем можданих таласа на том нивоу покреће и као физичка стварност остварује оно у шта чврсто верујемо. Рецимо, ако чврсто верујемо у торзионе таласе они ће у огледима почети да се конкретно показују слично као што се искреном вернику приказује Божја присутност.

Надам се да смо успели да објаснимо да је Бог створитељ света, значи и творац материје. Применимо ли Ајнштајнову теорију релативитета моћи ћемо да извучемо веома занимљив закључак. Принцип релативности нас учи да су простор и време атрибути материје.

Значи Бог је створио простор и време, онда простор и време не могу да садрже Бога, односно Бог не може да постоји у простору и времену. И на крају да закључимо питањима која обично постављају деца али и одрасли а то је зашто не можемо да видимо Бога? Не зато што је он далеко, напротив, он је веома близу, свуда је, и у нама и око нас. Ово је аналогно нашој немоћи да видимо ваздух који нас окружује. Ваздуха постајемо свесни једино када дува ветар. Слично, Бога постајемо свесни једино кроз Његова дела.



ПОРЕКЛО СВЕМИРА

- 1- У почетку створи Бог небо и земљу.
- 2- Земља беше пуста и празна, над безданом беше тама и дух Божји лебдеше над водама.
- 3- Бог рече: „Нека буде светлост“. И би светлост.
- 4- Бог виде да је светлост добра и Бог растави светлост од таме.
- 5- Светлост Бог назва дан, а таму назва ноћ. Тако би вече и би затим јутро. То је био први дан.

Ову књигу почињемо са Библијом. Она тврди да је свет створио Бог као више биће и да је Земља самим тим јако млада. Насупрот овој теорији о постанку Космоса постоји и друга теорија.

Еволуционистичка која тврди да је свет настао случајно помоћу еволуције кроз милионе и милионе година.

Којој се теорији треба приклонити? Оној која је логичнија а за то нам треба само здрав разум. Ако се вратимо дубоко у историју човечанства видећемо да све културе на Земљи нису могле да објасне оно што су виделе на небу, звезде, Месец и Сунце, али све су донеле закључке да су то створили Богови. Зависно од културе до културе, негде је било много Богова а негде само један Бог као код старих Египћана. Код њих је Бог био Сунце кога су звали Ра. Схватили су да од Сунца долази живот и онда је логично што су тако тврдили.

Библија каже нешто сасвим друго! Постоји само један Бог који је створио све па и Сунце. Много пре проналаска телескопа и Галилеја који га је употребио и видео да у Космосу има много више звезда него што се до тада мислило јер су се виделе само голим оком, а много пре тога Библија тврди да је Космос огроман, да у њему постоји безброј звезда. Како је то Библија знала много пре проналаска телескопа? Једноставно Бог се појавио у људском облику да би смо могли да схватимо и зато се спустио на наш ниво у облику писца. Он је био писац Библије! Само је Библију писао кроз разне личности, а прва личност кроз коју је писао јесте Јеврејски историчар Мојсије.

Где је основна заблуда еволуционистичке теорије?

Да би живот настао у мртву материју треба убацити информацију. То може урадити само Творац који је и створио мртву материју.

Која је следећа заблуда еволуциониста?

Еволуционисти тврде да се све изграђује у сложене системе, почев од атома.

Они не могу да објасне како насупрот тој теорији сложености структуре имају склоност ка распадању, од сложенијих да се претварају у једноставније. То је супротан процес од онога што говоре еволуционисти. По нама Космос не личи на нешто што је настало пуким случајем. Напротив! Космос делује усклађено по тачно утврђеним законитостима и принципима и што га више истражујете откривате све више законитости и принципе. Да ли експлозија може да доведе до склада, симетрије и реда? Свакако да не може! Зашто планина кад експлодира, вулкан, кад сва материја лети свуда унаоколо зашто она не направи неки нов ред, нову симетрију или неки препознатљиви склад?

Прво је морала бити створена материја и енергија. Тек тада је Творац дао законе и принципе по којима се материја креће и по којима се одвија живот у Космосу. Пошто је земља затворен систем и да би сте створили живот у оквиру затвореног система потребна је енергија и информација која потиче изван тог система, од Творца.

Еволуционисти тврде да Земља није затворени систем већ да зависи од енергије Сунца јер су установили да се под утицајем сунчевих зрака производи живот на Земљи.

За разлику од еволуциониста да видимо шта кажу највећи умови људске цивилизације.

Исак Њутн:

„Космос је најелегантнији систем Сунца и планета и могао је једино да се појави због неког циља као продукт интелигентног и снажног бића. Он влада над свима њима, он је суверени Господ над свим што постоји.“

Алберт Ајнштајн:

„Хармонија природног закона открива интелигенцију такве супериорности да је у поређењу са њом сва мисао људског рода безначајна.“

Вернер фон Браун:

„Човек не може да буде изложен закону и поретку Универзума а да не закључи да мора постојати план и сврха свега тога. Кад се погледа и сама творевина, човек треба да има бољи увид у самог Творца.“

Сви они а и многи уметници, сликари, писци, филозофи, а посебно научници били су инспирисани поретком оног што су видели у Космосу. Сви су они били свесни чудеса Божјег стварања. Сви су они схватили да је планета Земља светилиште живота. Ако се озбиљно замислимо свакако ћемо се питати како је могуће да планета Земља издржава све своје становнике, где има преко милион различитих врста живих бића и преко триста хиљада биљака. Тек тада ћемо моћи јасније да видимо карактер и врлине њеног Творца. Сва природа је Божје уметничко дело! Ми пролазимо кроз живот а да скоро и не примећујемо.



Вернер Фон Браун

МЕХАНИЗАМ УНИВЕРЗУМА

*„Најнесхватљивија ствар о Свемиру
је да је он схватљив“.*

Алберт Ајнштајн

Најбољу локацију за истраживање Свемира има Земља. Да ли је то случајно? По еволуционистима све је случајност па и то. Онда се поставља питање зашто би биће попут нас било у стању да открива Свемир. Та

њихова теорија уопште није тачна. Ми смо utkани у нешто што се назива космичка шема и ми смо део те шеме, те стварности. Савремена астрологија и физика су производ Универзума који је доступан људском оку и уху. То је Универзум којим управљају закони и силе које повезују нашу планету Земљу и цео Космос у једну целину, а ти закони су тако фино подешени да омогућавају живот и научно откривање.

Кад не би постојало нешто попут гравитације да материју држи на окупу не би постојале звезде, планете а ни организми. Кад не би постојала нуклеарна сила не би постојало ништа што би протоне и атоме држало заједно у оквиру језгра, тако да не би било ни хемијских елемената а тиме ни хемије, па ни живота на Земљи. Кад не би постојала електромагнетна сила, не би било светла и не би било живота на Земљи. Да не набрајам више.

Избришите један од тих закона и нема живота на Земљи. Кад би сте њихове вредности врло мало изменили никада не би постојао Универзум јер је све то фино избалансирано да би омогућио живот. Ако би било које фундаменталне константе изменили па би биле мало јаче или слабије не би било живота. На томе почива идеја о финој подешености Свемира. Ако би сте гравитацију само мало повећали на Земљи би могао да опстане само живот мањи од зрна грашка. Гравитација је само један од предуслова са дугачког списка за живот. Запањујуће је како закони функционишу. Зато мислим кад основни принципи Универзума буду откривени да ће бити лепо и врло једноставно. Али требаће доста времена за то и не заборавимо да су математичари 400 година проучавали математику једноставних једначина,

а Свемир се може откривати само уз помоћ математике. Космос има елегантну математичку структуру коју можемо да откријемо јер нам је дато да је откријемо. Уз помоћ математике видећемо како је лепо подешен за одржавање живота.

Са натуралистичког Дарвиновог схватања не би се дало да је Универзум подложен схватању људског ума.

По том схватању ми поседујемо многе вештине да преживимо (да прескочимо поток, беремо јабуке итд.). Значи имамо ту способност преживљавања, али ми знамо и шта се дешава у структури атома, у хелији, знамо о црним рупама а то свакако превазилази захтеве свакодневног преживљавања. То је сувишно за преживљавање у Дарвиновом смислу. Откривање Свемира није за преживљавање.

Творац је желео свесне посматраче са могућношћу откривања и налазимо се на месту где је то најбоље, где је најбоља локација у Свемиру а то је планета Земља. Она има најбољу локацију у Сунчевом систему, у Галаксији где су најбољи услови за откривање Космоса. То је тај механизам Универзума, систем који је за нас поставио изузетно добар Створитељ. То се не може објаснити безличним силама природе и хаотичним сударима атома. У потрази за објашњењима морамо да посегнемо за нечим што је изван Универзума, а то је у основи саме науке да схвати Творца као уметника који је знао за ред и симетрију стварања где ништа није створено случајно и где све има неку своју сврху и циљ. Ако ми то не видимо и не схватамо то не значи да не постоји сврха постојања било чега.

Ми као становници Земље никада нећемо престати да истражујемо, а крај свих наших истраживања

биће да стигнемо одакле смо и пошли и да по први пут упознамо то место.

Да би постојао живот на Земљи, планета Земља мора да буде удаљена од Сунца тачно онолико колико је и удаљена. Да је мало даља или ближа био би немогућ живот. Мислим да више нема дилема да ли је цео Универзум само склоп случајности или неког безличног процеса или је резултат сврсисходности неког дизајнера, Творца. То је систем који је за наше добро успоставио наш Створитељ који је знао за ред.

Свемир је производ Разума и он је разумљив јер је сам Универзум производ интелигенције и самим тим је то откривање Божје творевине у функцио нисању света и тако ћемо једино моћи да бацимо поглед у Божји Ум и да схватимо механизме како је Бог створио свет, скривени процес у природи који се може откривати кроз процес који називамо науком.

Сад нам натуралистичка теорија изгледа много наивна кад говори да живимо у Свемиру који није створен за бића попут нас јер је живот настао случајно на овој нашој планети у огромном Универзуму који нема никакву сврху и циљ. Све ово што смо до сад доказивали указује на један сасвим другачији концепт, а то је да Универзум има сврху и циљ, а то је да бића попут нас која постоје у оквиру земље можемо и да изађемо из овог нашег света да погледамо и откријемо Универзум као целину. На крају да изведемо закључак да такав Универзум указује да неко стоји иза њега и док будемо зарањали све дубље у Свемир враћамо се на праисконска питања.

Шта је извор свемира и каква је наша сврха у њему? Увек ће ово бити предмет нових дебата али имамо у

руци нове вредне увиде који произилазе из једног угла
Свемира где се комплексни живот и могућност научног
открића среће на једној изузетној планети званој Земља.



Исак Њутн



ПЛАНЕТА ЗЕМЉА

Како је настала планета Земља? Кад је настала? Конвенционалисти кажу да се пре 4,5 милијарди година од једне звезде, просто од Сунца одвојио један делић који се хладио, хладио и тако је настала Земља. Знамо да је Сунце звезда.

Први је то учење оповргао Исак Њутн, а после њега и многи други. Сви они заснивају свој концепт на Библији, на ономе што је записао Мојсије. Ако смо већ стекли поверење у тачност онога што је он записао да видимо даље шта је он то записао, па ћемо и то проверити. Мојсије каже:

„За шест дана створи
Господ небо и земљу

Море и што год је
У њима.“

2. Мојсијева 20, 11

Мојсије тврди да је добио извештај лично од Творца. Значи да се Земља није хладила милијардама година него је настала одједном, за врло кратко време.

- Првог дана створена је планета.

- Другог дана је створен водени омотач који је имао ефекат стаклене баште који је одржавао климу на Земљи.

- Трећег дана створене су биљке.

- Четвртог дана Сунце, месец и звезде.

- Петог дана животиње.

- Шестог дана човек.

Многи научници годинама не верују у Библију и говоре да је то измишљотина. Недавно се појавио у Америци у научним круговима чланак који је носио провокативан назив „Отисци Божјих прстију“, где научници-физичари доказују да је планета Земља створена у једном трену.

Какво је то откриће? Доктор физике Роберт Цетр је дуго сматрао да тих шест дана из Библије у ствари симболично представљају шест дугачких временских периода и почео је то сада озбиљно да проучава. Сетио се да под микроскоп проучава најплеменитију стену у природи, а то је био гранит од кога се праве надгробни споменици. Схватио је да се гранит не прави и да никада више не може да се направи никаквом еволуцијом. Једноставно он је подлога у Земљи на којој се стварају и

издижу све остале стене. Он је практично база за све остале стене.

У лабораторијским условима је схватио да се гранит направи за само 3 минута. Очврснуо је и унутра је остао заробљен гас полонијум који је у граниту оставио траг. То је тврдио и Мојсије да Бог ствара у трен. Неко је морао да убаци полонијум у гранит као витамин Ц у воду и да се замрзну мехурићи у води. То је немогуће! Требало би да постоји толико јак фрижидер да замрзне у трену мехуриће витамина Ц. То наука на данашњем степену не може да уради. Наука данас то не може, али је зато Бог могао и као да је намерно оставио траг свог присуства да би смо га пронашли и да схватимо да он постоји.

Гранит и Земља су настали тренутно. Концепт стварања је заснован на Мојсијевом извештају који је он записао у књизи Постања. Ако смо већ објаснили како је настала планета Земља, да видимо колико је она стара. Конвенционална наука спомиње милијарде и милијарде година. Ако смо већ почели да верујемо Мојсију на основу доказа, зашто му не би веровали да је Земља јако млада и стара тек само 600.000 година. Да ли постоје научни докази? Постоје свакако, постоји ерозија! Захваљујући свакодневној ерозији планине се полако смањују. Ако су планине старе неколико милијарди година, онда би оне нестале 400 - 500 пута и Земља би била апсолутно равна. Да је планета стара толико, Земља би била равна. Доказ је да ерозија траје толико дуго, услед ерозије састав стена и планина одлази у море и у океане. За само милион година океани би били пуни и не би постојало воде која би преправила земљу.

Трећи доказ је да натријум-хлорид, со се све више налази у води и да су мора све сланија и сланија. Ако би се уносио натријум-хлорид за милион година нестало би биљног и животињског света.



КАКО ЈЕ НАСТАО ЖИВОТ

Контроверзно питање како је настао живот збуњује људе хиљадама година. Постоје два правца мишљења о једној истој појави. Еволуција или стварање и шта научна сазнања имају да кажу као одговор на суштинска питања постанка живота. Како је настао живот? Какав је смисао постојања?

По једном и мислим исправном схватању Бог је господар природе, Творац и владар Универзума који је створио све облике живота на Земљи по унапред смишљеној намери и то је креационистички концепт или концепт стварања.

Супротни концепт који је владајући познат је као еволуција. Та теорија тврди да је нежива материја без икакве намере прешла у живу. Једноћелијски облици су напредовали ка сложенијим, вишећелијским што је довело до постанка живота. Они се одричу Божје интервенције као чудесног стварања.

Сада долази до злупотребе покрета Новог доба које користи природну еволуцију да би лансирали духовну еволуцију. Пре њих творци Комунизма, Маркс, Енгелс и Лењин видели су у Дарвиновом учењу еволуције нешто што је дало кредибилитет њиховом учењу јер пре Дарвина то би била само филозофија. Комунизам је сада постао научно прихватљив. Без еволуционизма не би било ни социјализма ни комунизма. Да нема створитеља, да нема Бога, да је човек постао сам од себе еволуцијом ниједна од ових филозофија не би опстала. Људи су и пре Дарвина дошли до концепта вакуума и одједном прасак, експлозија која је створила Галаксију, Млечни пут и безброј звезда које круже компликовано и све је настало из тог хаоса, експлозије. Нигде се Бог није мешао па ни у стварању човека. То је оно што се данас предаје у свим школама света, то је још увек важећа теорија. Дарвинов циљ је био да објасни свет без плана и сврхе. Замислите експлозију у штампарији из које је настао речник. Смешно, јел да, а кад је из експлозије настао човек то није смешно. Најједноставнији једноћелијски организам о коме нешто знамо садржи у својим хромозомима и генима више комбинација него што има слова у највећој библиотеци на свету (трилиони слова). Њихова тврдња да су се у океану неке супстанце саме спојиле и тако произвеле живот, то је у ствари материјалистичко или природно учење које објашњава еволуцију где су се нашле милијарде сложе-

них ћелија у примардијалној супи која је била богата разним једињењима. За такво еволуционистичко учење једноставно нема доказа у геологији, у фосилним записима. Никад нико жив није видео да се било који облик живота претворио у нешто друго, не постоји никакав доказ за прелазне форме.

Њихов главни адут је време, милијарду година и онда је могуће све да се деси.

Њихов следећи адут је мутација, а сви знамо да мутација може само да погорша неко живо биће а никако да га побољша. Може неки инсект кад је нападнут хемијским средствима да мутира да би се одбранио од отровних супстанци, али то је још увек исто живо биће, није од комарца сада настала пчела, нити од пчеле буба мара.

Еволуција је стаза за бежање од Бога. То су максимално злоупотребили атеисти, односно комунисти.

На сваком кораку доказе пружа сама природа где се лако могу видети докази стварања и да постоји један једини Творац, односно како ми волимо популарно да кажемо Бог.

Ако посматрамо еволуцију не као целину него део по део, појединачно, па кад онда склопите целину видите да је учење о еволуцији погрешно. Зато треба да идемо корак по корак, да прво утврдимо чињенице и да видимо шта нам оне кажу. То ће бити фундаментални напор да откријемо порекло живота. Питања се намећу сама по себи као што су, шта нас је довело у постојање, какав је наш однос према стварности и да ли постоји дизајнер природе и то је основно питање науке.

Свако од нас се свакако годинама пита како су могли по Дарвиновој теорији да случајни процеси створе ком-

пликоване и сложене хемијске структуре? Свакако да не може да се објасни порекло живота чисто хемијским процесима. Знамо да постоје информације у генима, па се питамо одакле те информације које су кодиране у генима и како то објаснити? За то еволуционистичка наука једноставно нема одговор!. Зашто нема? Зато што је Дарвин тврдио да је живот чиста последица природних сила - време, случај и процес који је назвао природном селекцијом.

До Дарвина се сматрало да је свет створен помоћу неког плана и дизајна и да га је неко створио. Дарвин није први научник који је дошао на идеју о еволуцији, али је био први који је понудио веродостојну теорију, натуралистички механизам који би произвео биолошке промене у дугом временском периоду.

Данашња моћна технологија која није постојала за време Дарвина открива све чудесне микроскопске светове, толико мале да у ћелијске структуре имамо четири милијарде ћелијских бактерија. Свака је упакована у свој омотач и садржи невероватне бактеријске машине о којима Дарвин није могао ни да сања. У самој основи живота налазе се и молекули и ћелије који покрећу ту машину, буквално. Да би сте ме лакше схватили постоје мали молекуларни камиони који преносе материју с једног краја ћелије на други. Ако се питате колико има тих молекуларних машина, њих има онолико колико има функција које се у организму обављају. Кад проучавамо ове машине намеће се питање како су оне настале? Еволуционизам за то нема одговор! Никако није постојала могућност да се то створи само по себи. Дарвинова теорија еволуционизма може да делује тек кад се створи живот, пре не. На основу тога можемо да закључимо да у биологији постоје два суштинска питања.

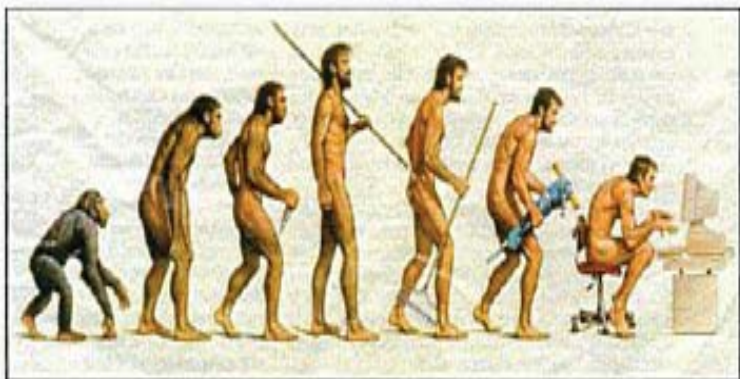
1 - Како настају нове животне форме, нове структуре попут крила, очију и тако даље од већ постојећих животних форми?

2 - Како је настао сам живот на Земљи?

Дарвин је провео већину живота одговарајући на ово прво питање. Најважније питање а самим тим следи и одговор да је интелегентни дизајнер произвео информације које су дате нама у генима, а то еволуција не може. Теорија интелегентног дизајна заснована је на посматрању чињеница. Знамо да је то неко направио, створио. То уопште нема више везе са религијом, то је наука. Ако посматрамо чињенице и видимо дизајниране структуре онда мора да постоји и дизајнер. То тек онда даје научни смисао да посматрате свет, јер онда је Универзум схватљив, јер онај ко га је створио хоће да и ми схватимо шта је Универзум уз помоћ информација које нам даје Творац, односно дизајнер. Ако смо сви ми резултат једног Ума онда је наука та која треба да решава загонетке а не религија, јер једино помоћу науке можемо да се сретнемо са реалношћу.

У прошлом веку је доказано да постоје материја и енергија. Сад је доба информатике и поред материје и енергије свесни смо да постоји и информација, јер оно што се види у молекулу може бити само резултат неког Ума.

ЗАБЛУДЕ ЕВОЛУЦИЈЕ



ГРЕШКЕ ЕВОЛУЦИЈЕ

Цео 19-ти век је век грешака кад су настале многе погрешне идеологије, као марксизам или теорија као еволуција. Теорија еволуције је највећа грешка икада направљена у историји човечанства коју је иницирао британски биолог Чарлс Дарвин. Све своје заблуде он је сажео у својој првој и најважнијој књизи „Порекло врсте“. Суштина његовог учења је била да је све настало случајно, цео живот и сви ови примери које смо мало-пре набројали. То је тада некако било прихватљиво јер је наука у то време била врло неразвијена. Са развојем науке лако су се установљавале грешке еволуције и на крају цело то учење је оспорено са тенденцијом развоја науке да буде потпуно одбачено.

Палеонтологија као наука о фосилима демантује тај постепени развој, односно еволуцију јер у остацима фосила по целом свету се доказује да су сва жива бића настала одједном и да није било никакве еволуције

Анатомија и биохемија показале су да организми представљају сложене структуре и да они не могу случајно да настану. Организми немају механизме који би им омогућили да се претварају једни у друге. Самим тим Дарвинизам је сасвим оспорен са тенденцијом да буде одбачен.

Ово интелигентно понашање које животиње показују без икаквог увежбавања, еволуционисти називају инстинктом, али нису у стању да објасне како су

организми добили те инстинкте. Дарвин је тврдио да су то навике које се преносе на следеће генерације. Тада није постојала уопште генетика која се развила у 20-том веку. Сада генетика доказује да навике не могу да се пренесу на следеће генерације.

Животиње поседују инстинкт, али га оне поседују од самог доласка на свет, од свог првог дана и ту нема појма да се говори о неким навикама у првој секунди њиховог стварања. Кад животиње не би имале тај инстинкт не би могле да преживе, а да је он настајао постепено како еволуционисти тврде не би било живота. Без свих осталих доказа, само инстинкт је довољан да побије Дарвинову теорију о еволуцији. Ако сада погледамо шта је човек, видећемо да је човек прави извор уметности. Одмах је јасно да постоји неко ко је човеку дао тело, осећања, интелигенцију, смисао за уметност и естетику. Предивна дела која људи стварају обично се приписују људима, односно самима себи. У ствари свако чудо лепоте и интелигенције које људи направе увек указује на Творца који је то остварио преко људи које је надахнуо по својој жељи. Зар нам то не каже и следећи стих из Библије:

„Хвалите име Господње,
од Истока сунчаног до
Запада нека се слави име његово.“

Као што знамо постоје људи који стварају чуда, али увек треба да знамо да иза тога увек стоји Творац који то ради, наравно преко њих. Могли би да завршимо са цитатом из Библије који нам објашњава цело ово поглавље:

„Певај Господу сва Земља и казујте по народима славу његову свим племенима о чудеса његовим. Слава је и величанство пред лицем његовим, била и красота у светињи његовој.“

Псалм 96: 1,3



ВАНЗЕМАЉЦИ И КРЕАЦИЈА ЧОВЕКА

Пошто Дарвин тврди да је човек постао од мајмуна да убацимо нашу нову теорију и да видимо како ће се она уклопити у новим хипотетичким сазнањима.

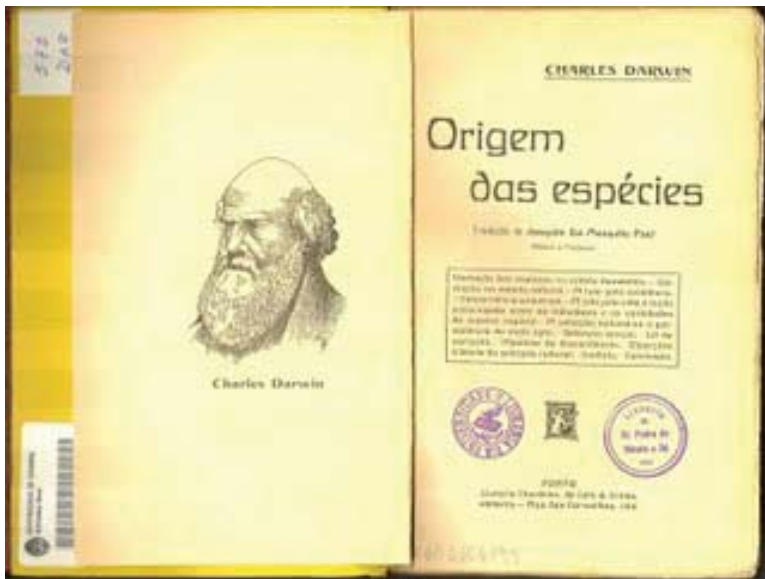
Јесу ли људи уистину еволуирали од мајмуна? Или је наша интелигенција резултат плана с другог света? Од чега су направљени људи? Зашто еволуирамо на овакав начин, зашто растемо и зашто размишљамо на овакав начин? Нема објашњења за људска бића. Они не

би требали постојати на овој планети а ипак постоје. Наука и свет историје, па чак и археологија, још увек се муче да пронађу одговоре.

Коначно бисмо требали прихватити идеју да су ванземаљци имали некакву улогу у нашем развоју. Могу ли докази о доласку ванземаљаца на Земљу решити мистерију која стоји иза стварања човека? Ја мислим да могу и доказаћу то.

Како је за науку све почело? Почело је тако што се 40 километара од Јоханесбурга налази пећина Малапа. Ту је 2008. г. палеоантрополог Ли Бергер открио више фосилних остатака два милиона година старих људи, укључујући и жену и дете. Величина и облик костију указују да су ходали усправно и имали данашње руке. У раздобљу од неколико задњих деценија научници су открили остатке скоро двадесетак различитих врста раних људских предака који су познати као хоминиди. Имамо изврсне фосилне записе о древним хоминидима. То нам јасно показује да су пре Хомо Сапиенса, постојале различите врсте хоминида које су истовремено живеле на Земљи. Данас нам је то тешко замислити, јер данас постоји само једна врста људи која броји 7 милијарди припадника, али у једном тренутку пре неколико стотина хиљада година могле су се пронаћи две или чак три врсте хоминида који су живели у истом подручју у исто време.

Наука каже да су хоминиди еволуирали од мајмунских предака пре скоро 6 милиона година уз помоћ онога што се назива „природан одабир“. Такву теорију о еволуцији први је популаризирао енглески антрополог Чарлс Дарвин у својој књизи из 1859. г. „Порекло врста“.



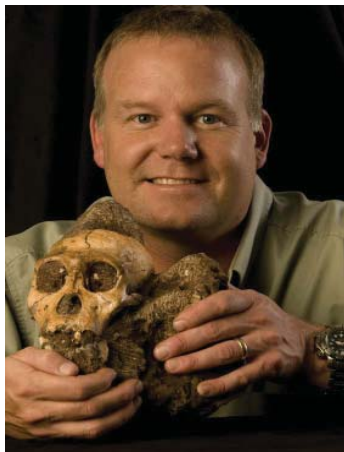
Дарвинов механизам еволуције је био природни одабир. То би значило дуготрајни процес у којем се боље прилагодљиви појединци успешно размножавају. То значи да је организам уз одређене значајне промене, попут мутације, имао од тога користи, био је у предности у борби за размножавањем. Дакле, мутација омогућава организму да преживи и ту мутацију преноси на следећу генерацију. Тако они ходајући на две ноге користили су руке за израду алата. То их је постепено чинило све паметнијима. А затим су, отприлике пре 200.000 година, хоминиди еволуирали у Хомо Сапиенса.

Ако је ова Дарвинова теорија тачна како то да смо само ми напредовали зашто остале животиње нису напредовале на начин на који смо ми? Оруђе се

није употребљавало више милиона година од како су људи почели да ходају усправно. А мозак се није почео ширити и нагло расти све до пре неколико стотина хиљада година. Дакле у 6 милиона година људске еволуције, милиони година су раздвајале усправно држање, коришћење алата и ширење мозга. Ја не видим разлог зашто би се човек пред другим врстама у смислу своје голотиње разликовао од других животиња. Ми као Хомо Сапиенси смо још увек прекривени длакама али те длаке су на већини нашег тела сада у мањем обиму а то смањивање се вероватно догодили много пре Хомо Сапиенса. Можете рећи када су изашли из афричких шума у саване где их је дочекало више сунца. Али зашто су људи изгубили длаке у Северној Европи које су служиле да их греју? Ако се држимо Дарвинове теорије о прилагодљивости како то да смо одједном постали потпуно голи и изгубили сву длаку? Ту нема логике јер кад смо изгубили наше крзно, нашу длаку морали смо почети носити крзно да би нас грејало. Да нисмо носили крзно смрзли би се и изумрли. Ако Дарвинова теорија о природном одабиру не може објаснити појаву интелигентног бездлаког Хомо Сапиенса, шта може? Дарвин је веровао да се људски мозак развијао природним одабиром, али да ли је то могуће? Начин на који људи размишљају и њихове интелектуалне способности квалитативно су другојачији од било чега што им је претходило и не знам како се огромна празнина могла премостити природним одабиром.



Пећина Малана



Ли Бергер

Ми мислимо да постоји стваралачки дух који стоји иза целокупног живота на нашој планети. То је Творац. Тај невидљиви стваралачки дух посредовао је три пута на овој планети.

Први пут је било када је створио живот из неорганске материје.

Други пут је било када су животиње достигле некакву врсту свесности.

Трећи пут када су људи одједном били у стању имати менталне способности какве имамо данас.

Ми смо сигурни да су све те промене иза себе имале креативну интелигенцију Творца. Ако се остатак природе није променио за што бисмо само ми. То сугерира да се десило нешто што није у складу са природом. Ми мислимо да је људски род настао због ванземаљске интервенције. Да ли постоје докази за ову нашу смелу

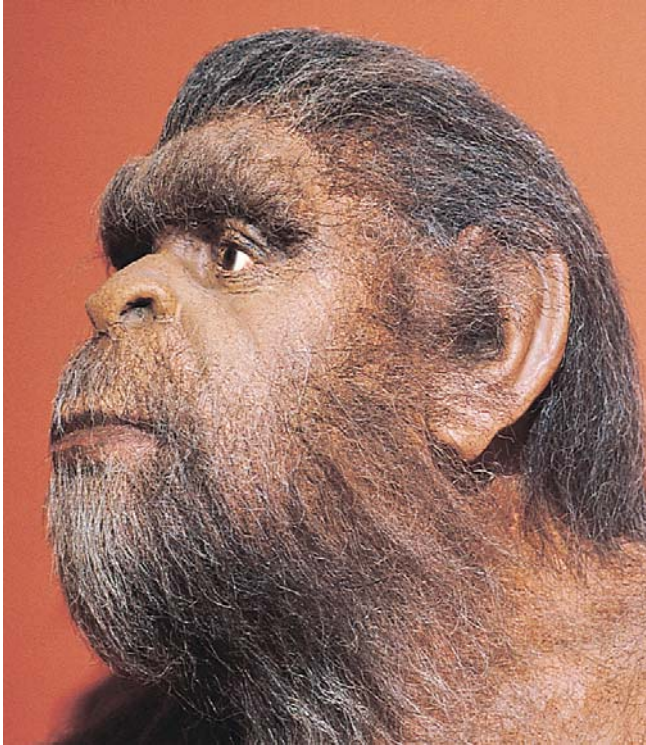
тврдњу? Да се можда докази не могу пронаћи унутар људског мозга. Наука ових дана тврди да је софистикација људског мозга била резултат такозваног „посебног догађаја“. Они тврде да интелигенција људског рода није само резултат еволуције већ су негде пре 50.000 година гени древних људи прошли кроз велику промену у релативно кратком временском периоду што би ми назвали „велики прасак“ мозга. Наука не зна како су се људи тако брзо развили у кратком временском периоду. Не верујем да се то догодило природним путем. Прилично је јасно да је данашња интелектуална функција стечена прилично недавно. То није побољшање већ је то нова врста коришћења информација и ума. и зато то називамо случајем „великог мозга“.



Где је карика која је од мајмуна, горила итд. довела до створења које је изумело атомско оружје и лет у свемир. Пре 50.000 година кренули смо у једном правцу у којем ниједно створење пре није кренуло. Постали смо људи.

Али шта је била искра која је створила људску интелигенцију? Је ли то била генетска мутација која је настала процесом природног одабира као што тврде званични научници или се можда радило о генетској модификацији коју су створила ванземаљска бића.

Када су ванземаљци дошли на нашу планету схватили су да је планета пуна живота, а један облик је био најнапреднији а то су били наши преци. Извукли су ДНК-а и променили основне информације у њему. То је нешто што наша генетика чини свакодневно. Ћелија је промењена, а плод је уметнут у материцу женке исте врсте. Та женка ће родити дете након 9 месеци али због уметнуте мутације, а у томе је разлика јер су то направили ванземаљци на вештачки начин. Ако ти ванземаљци могу да путују између звезда питамо се онда да ли њихова генетска грађа слична нашој значи да ћемо и ми достићи једном тај ниво знања. Богови су нам дали дар интелекта како би га могли користити. Можда смо њихов експеримент с интелигенцијом. Можда се ради само о игри. Имамо ген који је одговоран за језик и то је оно што нас одваја од животињског света. То није могло да се створи само по себи. То су нам они усадили. Они су одлучили да људи могу комуницирати. Је ли доказ о нашем ванземаљском пореклу уграђен у нашем генетском коду?



Библиска „Књига постанка“ описује како је Бог створио прва два људска бића Адама и Еву у Рајском врту па им је рекао: „идите и множите се“. Да ли је то мит или историјска чињеница. Тора спомиње да је човечанство створено из прашине земље и да је Бог у њу удахнуо живот како би нас оживео. У њему је био дах душе, дах животне снаге. Божански дах који сугерише да искра која је покренула људско тело божанска у својој природи.

Данас је са сигурношћу утврђено на основу молекуларних и ДНК-а записа да је Хомо сапиенс потекао

из једног места у Африци а након што је у потпуности постао модеран у смислу интелектуалности, раширио се на Европу, Источну Азију и уопште у Стари свет. То се понекад зове „Евин модел“ што значи да смо сви потекли од исте жене али то значи да је постојала жена која је у далекој прошлости отишла из Африке. Била је једина женка и оставила је гене у свакој данашњој особи. И наука и Библија указују на исти треутак у древном времену када се данашњи човек појавио на Земљи.

Мит о Адаму и Еви по нама није мит. Сигурни смо да је то истинита прича. Мислимо да су Адам и Ева били на овој планети и били су прва људска бића за које знамо. А помогли су нам у насељавању ове планете.

Шта је Рајски врт? Ми мислимо да је то подручје у којем су била смештена генетски манипулисана људска бића, Адам и Ева. Тамо су живели, тамо су први пут удахнули ваздух и тамо је становништво планете почело расти. Ако су Адам и Ева заиста постојали као што је описано у јеврејској Библији значи ли то да је змија уистину наговарала да једу са „дрвета знања“. Ако јесте, може ли тај догађај бити настојање да се опише нагло буђење ума данашњег човека. Када је човек први пут постао интелигентно биће. У Библији пише, „ако једеш са овог дрвета постаћеш попут Бога“. Сотона у облику змије је наговарао Адама и Еву обећаваши им да ће бити попут Бога. Знање које су стекли Адам и Ева, као и човечанство уопште дало је човеку способност да на крају изводи генетске манипулације.



Што је било „дрво знања“? Је ли то дрво у ствари спирална структура ДНК-а у нашим телима коју су генетски конструисали ванземаљци пре 50.000 година? Тако да бисмо имали способности какве имамо данас. По нашем мишљењу је сама ДНК-а то „дрво знања“. Чини се да су ванземаљци, барем неки од њих хтели да имамо то знање. Да будемо попут богова, али су други рекли „Не“, човек не сме имати то знање. Цела зами-сао или појам Сотоне је утемељен на криво схваћеној посети ванземаљаца у далекој прошлости. Разлог због којег имамо данас такво схватање о Сотони је тај јер се десила нека врста побуне између добре и зле ванземаљске фракције у далекој прошлости. Због наставка

идеје у следећем поглављу треба да извучемо основни закључак да су постојале две врсте ванземаљаца. Добри који су нам чинили и желели добро и стално нам помагали и лоши ванземаљци који су нам само наносили зло и хтели да овладају нама. И успели би да није било добрих ванземаљаца. Побуњенике је протерао заповедник и они су постали као зли „пали анђели“ што заправо нису никада били. Ако су ванземаљци одговорни за давање интелигенције људима, јесу ли такође пружили човеку и дар говора?

Ко је измислио језик? Одакле је дошао? Је ли то било нешто што нам је усађено? Наука нема одговоре на таква питања. У Библији нам је речено да смо створени по Божјем лику. Шта то значи? Значи ли то да смо створени да на неког личимо? Да ли смо онда створени од мајмуна или смо уистину били генетски изграђени. Одговор може дати митологија. Ванземаљци су створили људску интелигенцију да би затим ти ванземаљци нестали. Значи догодила се туђинска интервенција и као резултат тога смо ми.

Ванземаљци су дошли овде, искористили су велике мајмуне и друге ране хоминиде створили Неандерталца, Хомо Еректуса, некога сличног нама онда су побољшали тог хоминида док није постао Хомо сапиенс да би затим уништили све друге ране хоминиде. А неки од наших предака су имали сексуалне односе са својим прецима мајмуноликим бићима а то се у митологији звало „Источни грех“ Богови су се након тога вратили, схватили су шта се десило па су одлучили уништити целу расу великим потопом те поновити експеримент с нама познатим Нојем из митологије.



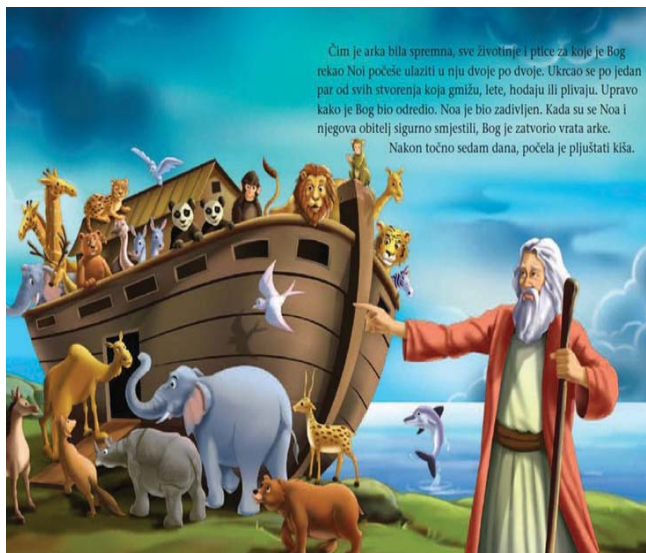
Једна најстарија прича о божанској и неземаљској интервенцији у људској историји може се пронаћи у многим митовима о Великом потопу. Митови о Потопу постоје по целом свету, не само у Библији. Могу се пронаћи у целој Јужној Америци, могу се пронаћи у предањима Индијанаца, у келтским предањима, Постоје и у Азији. Афрички домороци имају митове о потопу. Прича о Ноју није изолован случај који је описан само у Библији. То је део једне веће приче. Најстарији документовани мит о потопу се налази у причи о Утнапштиму, у „Епу о Гилгамешу“. Та древна сумерска прича је откривена на низу глинених плочица и стара хиљадама година. Та прича је скоро идентична причи о Ноју. У оба случаја Арка је била метафора.

Шта је Нојева барка?

Нојева барка зар то није ДНК банка, метафора која је погрешно протумачена, схваћена буквално. То је технологија која је могла да сакупи све животиње у једној барци. Нојева барка је стварно ванземаљска ДНК банка.

Ванземаљцима су такође потребне биљке и животиње и минерали на овој планети. Баш као кад би ми отишли на пример на Марс. Користићемо оно што можемо да користимо са те планете. И ако су знали а знали су, да се спрема нека катаклизма у виду потопа који се стварно догодио желели би да очувају одређене врсте животиња и биљака и да створе оно што ми сматрамо Нојевом барком.

Вештачка ДНК банка! Има ли таквих доказа да је то могуће?



Čim je arka bila spremna, sve životinje i ptice za koje je Bog rekao Noj počele ulaziti u nju dvoje po dvoje. Ukrcao se po jedan par od svih stvorenja koja gmizu, lete, hodaju ili plivaju. Upravo kako je Bog bio odredio. Noa je bio zadivljen. Kada su se Noa i njegova obitelj sigurno smjestili, Bog je zatvorio vrata arke. Nakon točno sedam dana, počela je pljuštati kiša.

Нојева барка

2008. године на Арктичком острву Свалборд, изграђена је комора која складишти семенке стотина хиљада биљака у случају глобалне катастрофе.

Исто то је урађено да би се ускладиштила животињска и људска ДНК, такође. Истанчаност науке или тек историја која се понавља? Пројекат замрзнуте барке је програм који је иницирао Лондон ски Музеј историје Природе. Оно што су урадили је да су започе ли да складиште ДНК угрожених врста за будуће генерације за очување. Да није Нојева барка не од дрвета него нека врста постројења за ДНК потхрањивање које је коришћено ради очувања свих врста на планети Земљи? Ако се свака врста може чувати у минијатурним бочицама, онда све постаје врло логично? Древне ДНК банке.

Могу ли библијске приче о Адаму и Еви и Нојевој барци уистину бити препричавање ванземаљског догађаја. Можда се одговор може наћи у Ираку где леже рушевине древног града Ниниве место које су прво населили Сумери из Месопотамије. Ту су откривене рушевине велике библиотеке, краљевске архиве која је садржавала хиљаде глинених плоча с клинастим писмом. То су били први записани искази на свету. Преведене су и казују нам узбудљиве приче како су богови интервенисали с људским бићима и заправо умешали своје прсте у њихово стварање. Нико не зна да ли је у питању митологија или чињеница. Према интерпретацији сумерских плочица ти богови су се звали Анунаки и имали су моћ летења. Они су били висока бића а дошли су на Земљу у потрази за златом које је било потребно њиховој планети. Када су схватили колики је то напор вадити злато одлучили су створити радника роба који ће копати злато за њих. Постоји велика вероватноћа да је наша генетска

еволуција био процес који су извршили Анунаки како би створили Сумеране да личе на њих. Према сумерским записима они су створили човека. Занимљиво да Библија понавља исту причу али у њој се спомиње Бог. Сумерска култура и митологија су пуне прича о томе како смо спашени посетом тих тајанствених бића које су нам дале знање, идеје, схватања. Да ли је то само мит или је неко стварно дошао и погурао нас напред. Сумери нису једина култура која говори о томе да су нас ванземаљци погурали напред.

У Курану се такође говори да нам је језик дао Алах или Бог. У мајанском Попол Вуху пише да су нам језик дали богови. Древни египатски записи говоре потпуно исту ствар. Није битно коју ћемо културу погледати све оне говоре исто а то да је језик дар богова. Коначно треба прихватити идеју да су ванземаљци били умешани у наш развој. Пре икаквог писања древни људи су комуницирали урезивањем симбола у камен. Као закључак да изведемо на основу свега реченог је да су све цивилизације и културе причале свака за себе исту ствар, значи да се то стварно и догодили а то је да су богови стварно дошли са неба. Ако бога замислите као ванземаљца онда све има смисла.

Научник који је суделовао у открићу ДНК-а 1953. г. и у откривању двоструке спирале. Он тврди да она није могла настати случајно и да ју је неко морао конструисати. А то би могао бити „део великог плана“.



Вавилонска кула

Ради се о намерној и промишљеној колонизацији других планета других светова од стране интелигентне расе бића која користе најбољи начин за колонизацију планета а то је бацање клице своје властите ДНК-а у нашу врсту. Са становишта наше данашње науке и технологије ми имамо способност издвојити ћелије и ДНК-а генетској основи и сачувати их. На тај начин имамо такозвану „децу из епрувете“ за парове који

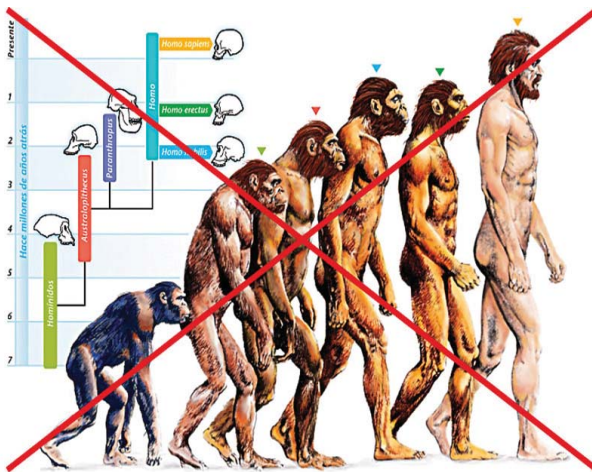
не могу имати деце. Чувамо ствари за време када нам буду биле потребне. Можемо и ми другима послати у свемир нешто слично Нојевој Барци, али уместо слања животиња послаћемо њихову суштину, њихов ДНК-а, њихову генетску грађу. Не одбацујемо идеју да ћемо можда створити сасвим нов свет. Научници већ сада знају да се само 5% ДНК-а у нашим генима користи за репродукцију људских бића. Остатак је код којих се не може дешифровати и може се слободно назвати „вишак ДНК-а“. Али, да ли је могуће да је већина нашег ДНК-а непотребна? Ми мислимо свакако не, него ће та већина бити дешифрована негде у будућности. А када се то догоди можете замислити шта ће се све открити о пореклу данашњег човека. 95% нашег генетског материјала не значи да је тих 95% бескорисно.

Чак ни сви комјутери света заједно не могу имати толико имформација у себи колико може имати ДНК-а. Ми смо сигурни да наше порекло нећемо наћи на неком срушеном васионском броду или неком древном запису већ ће бити пронађен у нашем властитим генима. Имамо толико тога научити проучавањем нашег властитог ДНК-а. Тек сада почињемо декодирати низове људског ДНК-а и док то будемо радили ми смо сигурни да ћемо пронаћи да је ванземаљски ДНК-а уграђен у нашу властиту генетику. Што год било тамо негде то је створило свемир, ову планету, друге планете и живот. А ми снажно верујемо да је то повезано с питањем јесу ли богови и ванземаљци исто што је у овом случају врло вероватно.

То не искључује чињеницу да постоји Творац, да постоји виша сила која стоји иза свега овога. Да тамо постоји нешто што је створило ванземаљце, наше богове. Али мислим да постоји нешто што се налази

између Творца и човека а то су ванземаљци с других планета. Морамо схватити да је већина знања из религије погрешна јер погрешно читамо Библију која је писана метафорама и која треба да служи као путоказ за научна истраживања.

Једино што је тачно у Библији да постоји креација која се поштовањем зове Бог а у ствари мисли се на Творца. А уз помоћ религије треба схватити да смо ми врло сићушна створења у овом дивовском Универзуму и због тога је Творац апсолутно несхватљив. Он је огроман предиван. Зато никада нећемо изгубити Творца када размишљамо о ванземаљцима. На тај начин Творац постаје већи. Је ли истина да су људи еволуирали. Из бактерије која је расла у некој врсти праисконског блата или нам је интелигенцију усадила нека виша сила ванземаљског порекла. Можда се одговор налази у суштини онога што нас чини људима. А с тим знањем можда можемо открити наше право место у свемиру.





Свици у Кумрану на обали Мртвог мора

АРХЕОЛОШКО ОТКРИЋЕ СВИТАКА У КУМРАНУ

Кад погледамо нашу планету из васионског брода изгледа много лепо. Кад се спустимо на саму планету све се мења, није више тако безазлена и лепа. Виде се патња, сузе, бол, болест и смрт. О проблему смрти размишљамо само онда кад нам неко умре и то размишљање траје веома кратко. Настављмо даље као да ћемо живети вечно, па се тако и понашамо.

Већ смо рекли да на Земљи постоје неки живи системи који пркосе законима природе, који се не распадају него живе даље, значи неко га одржава. Значи постоји нека сила. Ајнштајн је тврдио да је то нека безлична сила. Свакако није безлична јер је у облику живота, у облику Творца.

Већ смо говорили о томе да су Јевреји записивали све оно што је Творац говорио и да су све то ставили у један канон. Поставља се питање зашто су они то записивали? Једини разлог што су Мојсије и остали јеврејски историчари то записивали јесте да се реши проблем смрти. Да се смрт није појавила на планети Земљи никада Мојсије то неби ни записивао. Постоје и други, а не само Мојсије који су записивали оно што је Творац говорио.

Сви добро знамо да постоје феномени у природи где не може да се уђе науком. Кад човек умре како да вратимо његов дух, његову меморију, понашање, осмех, гримасе и навике. Вероватно смо схватили да су наша чула ограничена! Не можемо да видимо и осетимо много тога што је око нас и зато постављамо антене које хватају сигнале и преводимо их на наша чула да их можемо препознати као слику или звук.

Творац жели да нам помогне да проникнемо у тајну смрти, али то не можемо науком и то је главни разлог писања ових списа. Тај комплет јеврејских списа зове се Танах или Стари Завет. Списи се зову и другачије“ Канон“.

Танах или Стари Завет састоји се из 3 независна дела.

Првих 5 књига које је написао Мојсије зову се „Тора“ и то су закони.

Други су историјски записи и зову се „Кетуви“. Творац је заинтересован да нам каже шта се дешавало у прошлости, у историји.

Трећи су пророчки списи и зову се „Нервин“. Творац жели да нас обавести шта ће се дешавати у будућности. Творац ништа не чини док нас не обавести, али људи то неће и не желе да виде и чују и зато се дешавају катастрофе са огромним људским жртвама.

Скептици, а у задње време и атеисти стално питају како знамо да су списи истинити. Одувек је постојала једна група људи која се звала „Месорети“ и који су преносили из генерације на генерацију оно што је речено. Они су дословце преписивали оно што је речено без иједне грешке макар у једном слову. Ако упоредимо те оригиналне списе са садашњим Старим Заветом видећемо да су аутентични и да се поклапају са сваким словом и да ту нема грешке. Питате се свакако откуд оригинални списи. Оригинални списи, свици пронађени су 1947. године у Израелу, поред Мртвог мора у пећини поред манастира секте Есена, где је једно време живео и Исус Христ. Тај давно порушени манастир звао се Кумран. Ту у близини сасвим случајно у једној од пећина један јеврејски бедуин пронашао је много глинених ћупова са свицима. Кад су дешифровани схватило се да је ту оригинална верзија Старог Завета.

Полако схватамо да је концепт Мојсија и свако слово Светог писма поплочано научним доказима.

Да не би било дилеме ко је у ствари писао Свето писмо, да би се откриле све недоумице и побиле све тврдње атеиста да је то писао човек, за то се постарао Творац да нам то открије кроз лик руског научника Ивана Пањева највећег руског математичара који је

50 година проучавао Библију математичком методологијом. Знамо да је Стари Завет писан на јеврејском а Нови Завет на грчком језику. Он је доказао да Библију није могао да напише човек. Ево зашто! Библија која се састоји од 55 књига и ово до чега је он дошао ни најсавременији компјутер то не би могао да напише са математичког становишта. Ако погледамо свих 55 књига заједно или сваку посебно или чак сваку страницу посебно увек ћемо добити да је све то увек дељиво са 7. Ево како то изгледа:

- Број речи у речнику је дељив са 7.
- Број речи које почињу са самогласником дељив је са 7.
- Број речи које почињу са сугласником дељив је са 7.
- Број слова у речнику дељив је са 7.
- Од свих слова који су и самогласници и сугласници дељиви су са 7.
- Број речи које се јављају у речнику више од једног дељив је са 7.
- Број именица дељив је са 7.
- Број речи које нису именице дељив је са 7.
- Број властитих именица дељив је са 7.
- Број мушких именица дељив је са 7.
- Број женских именица је дељив са 7.
- Број речи које почињу сваким словом алфабета дељив је са 7.

Ако знамо да свети јеврејски списи имају 1.200 страна из горе изложеног не остаје нам ништа друго него да схватимо да је ово писао сам Творац не лично,

него преко човека. Зашто не лично него преко човека? Зато што сваки човек воли да се дружи са својом децом, па тако и Творац воли да се дружи са својом децом а то смо ми људи. Ако знамо да су свети списи писани неколико векова, значи Творац није проговорио само кроз Мојсија него и кроз многе друге.



БИБЛИЈА

КЊИГА ПОСТАЊА Јеврејски историчар Мојсије

Да бисмо схватили сам живот и шта је то живот морамо да почнемо из почетка. Прво да видимо шта каже Библија, шта каже Јеврејски историчар Мојсије, који је живео пре 2.500 година, а он прича причу од пре 4.300 година. Одкуд њему ти подаци јер то није могао сигурно да измисли. Он каже да му је то дао Творац Универзума и човека да запише и да се никада не заборави. Због чега? Да би смо знали ко смо и одакле потичемо. Мојсије каже да је Бог упозорио и људе из доба Ноја да престану да се понашају грозно у моралном

погледу како су се понашали, јер су људи постали јако зли. Нису га послушали!

Мојсије тврди да је пре нас постојала једна много развијенија цивилизација коју је Бог такође створио као и ову нашу садашњу и дао им је начин свог сопственог избора. Уосталом као и сада. И шта ми радимо? Зар то не треба да схватимо као поуку или чак поруку за будућност. Творац је то прекинуо на један драстичан начин. Ко нама гарантује да то неће опет учинити ако се не уразумимо. Погледајмо нашу историју препуну ратова, убистава и крви. То је наш избор, сами смо то изабрали. Тако је било и са прошлом цивилизацијом која није достигла степен атомског наоружања да би могла да уништи сама себе. Ова наша цивилизација то може да уради. Можда нам Бог да би нас казнио отвара могућност да пронађемо све разорнија средства за самоуништење, па ће нас Бог тако посредно казнити за неморално понашање, јер ћемо уништити сами себе и то јако брзо ако не схватимо да треба да се уразумимо.

Та цивилизација је морала бити уништена због моралног пада саме цивилизације. Бог је одабрао само једну малу групу људи којој је пружио прилику да поново покрене нову цивилизацију. Сетимо се приче о Ноју и нојевој барци. Мојсије у Библији, односно у књизи Постања тврди да је постојао један огроман водени појас око Земље који је стварао ефекат стаклене баште и да је клима била изванредна и која је омогућавала да се та цивилизација лепо развија. Тачно пре 4.300 година сав тај водени омотач сручио се на Земљу, а из саме Земље покуљала је вода тако да је прекрила целу Земљу за неких 40 дана. Тако пише и Мојсије да је падала киша 40 дана и ноћи и да је за 150 дана сва

Земља била прекривена водом и тако је уништен сваки живот на Земљи. Тако је нестала та цивилизација. Тада су настале планине и мора кад се вода повукла.

То каже Библија, а шта каже наука? Треба Мојсијево учење или Мојсијеве поруке пропустити кроз сито науке да видимо колико је то све ваљано.

Конвенционална, еволуционистичка наука тврди да је Земља хиљадама година обликована и стварана. Та тадашња наука је погрешно тумачила геолошка истраживања.



Кањон реке Колорадо

За потврду или одбацивања Мојсијевог писања најбољи је пример Колорадо кањон, као највеће чудо природе. Кањон Колорадо се налази на локалитету 4 Америчке државе. Дугачак је 400 километара, широк 15 до 30 километара а дубок 1.500 метара. Зашто кажем да је то чудо природе? Зато што је све супротно данашњој науци и самој логици и садашњим природним законима. Река Колорадо се спушта са севера према океану где се улива. На свом путу наилази на масивну и огромну планину дугу 400 километара. Вода што је нормално има природан пад и уместо да заобиђе ту огромну планину, она иде право кроз њу и прави кањон дубок 1.500 метара. Да ли је то могуће? Свакако да је могуће, али како се то десило. Садашња конвенционална наука нема објашњење за тако нешто. За конвенционалну науку то је мистерија.

Конвенционална наука објашњава постанак планина и океана на један еволуционистички начин где се све то стварало постепено милионима година. За неких 600 милиона година океан је почео да нестаје, планине да се постепено уздижу и река Колорадо је себи полако продубила кањон. Кањон је наводно почео да се издубљује у задњих 70 милиона година.

Ако знамо како су се формирали мали кањони, знамо и то да је увек била у питању огромна вода и да после Колорада највећи кањон има само 150 метара високе литице. Знамо да је он настао изливањем огромног суседног језера. Извлачимо закључак да се са конвенционалистима ту слажемо. Значи за кањон Колорадо који је 10 пута дубљи и 400 км. дугачак колико и сама планина коју је преполовио на два дела требала је много, много већа количина воде. Где наћи толику воду

која је 1.500 метара изнад површине мора? Значи да је тачна библијска прича о потопу огромних размера.

Значи десило се геолошко и пантеолошко чудо у природи. То је најчувенији научник свих времена Исак Њутн одавно открио и говорио, али је садашња наука одбацила то његово учење. Зашто? Зар то није највећа научна грешка свих времена?

Имамо следећи пример у прилог Мојсијевог учења, такође у Америци кад је есплодирала планина Света Хелена. Пре избијања вулкана, односно експлозије целе планине, планина је подрхтавала и геолози су обавестили људе да ће доћи до катастрофе. Значи Бог увек прво упозорава, јер Бог не жели људске жртве, али већина људи није то схватила озбиљно и кад је 18. Маја 1980. године планина експлодирала, град Акима са неколико десетина хиљада становника је збрисан са лица Земље, 400 кв. километара шуме је збрисано и добар део планине је склизнуо у суседно језеро Спирит и подигао страшно ниво воде. Вода је преправила цео регион. Мала ерупција је покренула огромне количине воде. За неколико сати настао је кањон дубине 150 метара. Значи да није тачна конвенционална наука, никаква еволуција ту није потребна, јер кањон дубок 150 метара створио се за неколико сати. Шта је онда требало да се деси да се направи кањон Колорадо дубок 1.500 м.? Тврдећи да су за таложење стена потребни милиони година сада смо схватили да то може да се деси и за пар сати.

Доказе о Потопу имамо свуда! Свуда где су кречњачке планине, јер кречњачке планине, односно кречњак прави се само на дну мора, на дну неке велике воде. Најбољи пример је Црна Гора. Она се састоји од

кречњачких планина па и целокупан Дурмитор. Значи то је некада било морско дно а изнад је била огромна вода.

Конвенционалисти кажу да се стене стварају таложењем једна преко друге. Како онда објаснити вертикалне стене које нису настале таложењем? Једино неком огромном поплавом и то је први доказ да је Мојсије у праву, да је књига Постања у праву, да Библија није плод нечије маште већ створена Божјом руком.



Планина Света Хелена и језеро Спирит

ЖИВОТ НА ЗЕМЉИ

Да ли је могуће да је живот на Земљи тако бесмислен? Ко уствари треба да пронађе то решење? У Копенхагену је септембра 1993. године одржан симпозијум квантних физичара. На скупу је учествовало 347 струћњака из целог света. Сви они који нешто значе у квантној физици. Међу њима су била и три добитника Нобелове награде.

Један дански институт за истраживања јавног мњења, поделивши учесницима симпозијума припремљену анкету, замолио их је да одговре само на једно питање: да ли верују у Космичку интелигенцију, звану Бог?

Свих 347 квантних физичара одговорили је да верују у Узвишени Ум зачетника свеопштег стварања, названог Бог. То је било и нормално очекивати јер се кватна физика као наука бави истраживачким радом и доказује постојање Бога као Ствараоца свега што постоји.

Ми данас живимо у времену у коме је наука у прилици да објасни и приближи много појмова о којима се до пре неколико деценија није могла ни да размишља. Учињена су таква научна открића која и најскептичније материјалистичке умове доводе у велику недоумицу, због њиховог убеђења да је све што постоји настало игром случаја, без деловања једне узвишене, свеобухватне интелигенције. Они постављају увек питање, ако Бог постоји зашто онда не покаже своје постојање?

Такво питање проистиче из људске поистовећености са својим материјалним телом и својом материјалном околином. Многи људи верују да све мора да се манифестује у материјалним облицима какве они познају.

Бог се испољава у свему што постоји, па и у нама самима. Ту истину морамо сами да схватимо.

Један од основних разлога што не видимо Бога у неком нама прихватљивом облику јесте овај; ако би људима са нивом свести какав данас имају у њиховој свакодневници био присутан Бог као сила која се може видети, они би изгубили слободу воље. Били би у сталном страху од Божјег присуства и казне и тако би за њих живот постао принуда. Постали би нека врста аутомата. Сврха Божје Креације је еволуција свести преко слободне воље и слободног избора, да би се на одређеном нивоу развоја схватили прави животни смисао и улогу Творца. С таквом свешћу се према њему осећа љубав и захвалност, а не само страх од велике силе која кажњава и награђује. Уосталом, човек мора сам да одлучи, да ли ће веровати у свог Творца или не. Вера није принуда, она је слободна одлука и избор срца.

Свако ко започне духовно трагање за Божанском Истином брзо ће открити присуство Бога у свему што нас окружује, а и у себи самом. Бог нам стално шаље своју помоћ, као и доказе о својој присутности. Заслепљени разним уверењима, ми то не примећујемо.

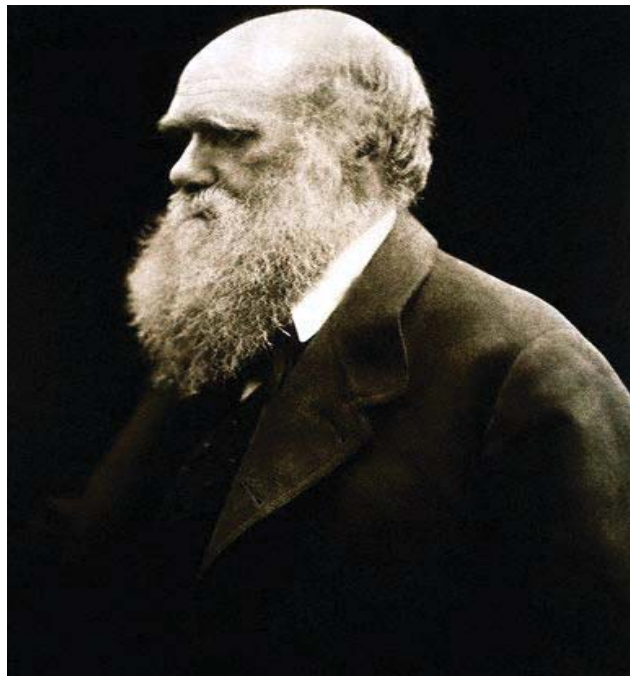
Сагледавањем услова на нашој планети који су омогућили да настане живот, постаје јасно да тако нешто није производ случаја, већ да је смишљено планирање.

Услови који су омогућили настајање и развој живота на нашој планети нису правило по коме су у

космосу створени и други светови на којима постоји живот. Заправо, не морају сви светови на којима се развија живот да имају исте карактеристике које има Земља. Само у нашој галаксији постоји мноштво планета на којима буја живот и које су неколико пута веће или мање од Земље.

На основу сазнања савремене астрономије, развој живота на једној планети првенствено зависи од величине И топлотне снаге звезде (Сунца) око које се креће та планета; затим зависи од удаљености планете од свог Сунца, од нагиба планетине осе, од односа суве и водене површине и од многих других чинилаца који омогућавају развој живота и који не морају бити исти као они који важе за Земљу, због чега не постоји јединствено правило за настајање живота. Постоје различити услови за настајање живота који су тачно одређени, као што су одређени и за нашу планету. Према прорачунима астронома ако би се наша планета “космичким захватом” врло мало померила ближе Сунцу и њена оса мало искосила, добили би смо целе године идеалну умерену климе, без зима, вечитог леда, пустиња. Ми мислимо да је Земља већ прошла кроз неколико “космичких захвата” и да ће се то поново десити када се створе услови за то.

СВРХА БОЖЈЕ КРЕАЦИЈЕ ЕВОЛУЦИЈА СВЕСТИ



ЧАРЛС ДАРВИН У СВОЈОЈ ТЕОРИЈИ ЕВОЛУЦИЈЕ НЕ СПОМИЊЕ ДУШУ, ВЕЋ САМО ТЕЛО ЧОВЕКА. ЗАР ТО НИЈЕ ДОВОЉНО ДА СЕ СХВАТИ ЗАБЛУДА УЧЕЊА ДАРВИНА?

БИБЛИЈА И ДУША

Прво да видимо шта каже Библија о души. Шта је душа, како настаје душа, и шта се дешава са душом? Наука за сада не може да уђе у тај домен, али сам Творац даје извештај како је створио човека, то је записано у Старом завету:

„Створи Господ Бог човека
Од праха земаљског и дуну му
У нос дух животни и поста
Човек душа жива“.

1. Мојсијева 2,7

И прими човек душу живу. Да ли овако каже текст? Не, не каже тако, већ каже: „и поста човек душа жива.“ Када је човек постао душа жива? Када се стекну два услова, две компоненте.

Једна је прах земаљски. То је материја, односно, материјална супстанца која сама по себи не поседује живот.

А затим му Господ дуну у нос „дух животни“.

Подарио му је живот. Дао му је то нешто што је неживу материју учинило живом и то је онда назвао „духом живим“. Другим речима, то је комбинација праха земаљског и духа животног који заједно дају „живу душу“. То је формула за живот.

А сада, да ли је овај дах (дух) животни неки живи ентитет који постоји сам од себе? Да ли је то нешто што постоји у неком другом свету, лебди унаоколо, живо је, мисли, има интелигенцију? Или је просто „руах“, ватра, метаболизам, нешто што оживљава друге твари?

Библија нам говори да ми не примамо „живу душу“. Кад се стекну ова два услова ми постајемо „жива душа“.

Дакле дах „нешамах“ значи дух. Дах човеков је исто што и дух човеков. Ова реч „дах“ се неизменично користи заједно са речју дух, тако да је то нешто што оживљава. У научном смислу ова реч значи размену кисеоника, а ту размену кисеоника у науци зовемо метаболизам. Тако се жива ћелија разликује од неживе у томе што има метаболизам. Ту се дешава нека хемија коју не може нико да понови једном кад се искра метаболизма угаси. Ни један научник не може да створи живот. Видимо да тај дух, та искра метаболизма је нешто што долази од Бога. Свако биће које дише. То је управо оно што значи ова реч на хебрејском. Реч „руах“ значи дух, дах, ум, ветар, ваздух. Тај метаболизам, „руах“, дух, дакле, да ли је овај „руах“ жива твар или особа која је састављена од праха и „руаха“ постаје жива твар. Формула каже да она постаје жива душа, односно „нефес“: душа, живот, особа, ум, створење.

Ви постајете Ви. Ви сте биће. Нисте два бића, него једно.

Ако знамо да се наше тело састоји од 88,9% водоника и кисеоника, 10% од угљеника и азота и мање од 1% свих осталих елемената, онда схватамо да смо стварно прах земаљски, јер се од тога састоји и Земља. Оно што видите, то је материја и то је записано у генима и зато ми можемо једни друге да клонирамо.

Ту физичку подлогу можемо да репродукујемо, јер то је прах земаљски. Потребан је сада дух животни, то је друга компонента да би смо били целина. Бог је човеку удахнуо дух животни, животну енергију кроз нос и зар човек не дише кроз нос? Тек тада када Бог то уради настаје душа жива.

Да извучемо закључак шта је човек? Човек је спој мртве материје и духа животног. Шта је онда тело за душу? Тело за душу је затвор, и да је према томе смрт бег или ослобођење из тог затвора. Дух долази у материјално тело из вишег божанског постојања. За човека је рођење сан и заборав. Према томе смрт је буђење и сећање.

Када човек умре шта се дешава са њим? Шта каже Стари Завет?

„И врати се прах у земљу,
како је био, а дух се врати
к Богу, који га је дао“

Проповедник 12,7.

Кад човек умре дух се врати Творцу а прах земљи. Сада се свакако питате а шта је душа?

ШТА ЈЕ ДУША?

Душа је одраз Божанске свести у људском телу, самим тим оне могу бити младе или старе као што су то физичка тела која настају у времену. Време како нам је познато, постоји само у тродимензионалном органском животу на површинама планета.

Свака душа има свој циклус реинкарнација кроз које пролази, неке душе су започеле раније и сада их завршавају, док неке тек сада почињу са својим циклусом; неке пролазе брже и лакше, а неке спорије и теже. Због илузије времена на овом свету изгледа као да је нека душа стара јер је прошла више реинкарнација, а нека млађа јер их тек започиње. Оне су изван тела, у свом аутентичном стању, све исте, само је њихов израз зрелости у телу и између реинкарнација за време циклуса препорађања различит. Душа се не враћа у своје изворно Божанско стање увек након смрти једног тела. За време циклуса инкарнација она остаје у областима вишег астрала „небески свет“ где проживљава утиске претходне реинкарнације, опоравља се од њих и припрема за следећу.

Из перспективе саме душе сви њени животи су један живот, који се тренутно догађа, као представа. Из наше временске линеарне перспективе можемо рећи да се душа симулантно дели у више живота, на све животе одједном, да се не креће кроз животе током времена као

ентитет. То тако само изгледа из перспективе органског света, из илузије времена.

Зато је у суштини тачно јудео-хришћанско учење које тврди да нема реинкарнација, али оно је изведено из целог контекста тако да скрива целу истину. Реинкарнације постоје, али се оне односе само на искуство ума, индивидуа, а не на живот саме душе, која има један живот, вечни, тачније безвремени.

Душа је увек независна од тела, она је увек само сведок. Шта је душа? Према многим религиским и филозофским традицијама, душа је нематеријална компонента човековог живота, уствари унутрашњи принцип живота. Када анализирамо човека одмах опажамо да се он не састоји од душе или само тела, већ у њему душа и тело чине јединствену целину. Човек није само тело или само душа, већ се састоји из тела и душе. Сматра се да се душа налази у целом телу на свим појединим местима у телу. Највећа жудња у животу није за храном, новцем, успехом, друштвеним положајем, сигурношћу, сексом, па чак ни за љубављу супротног пола. Људи су стално и наново постизали ове ствари, а свеједно су се осећали незадовољни.

Највећа жудња у животу је тајна која се разоткрива само онда када је особа спремна да откључа скривени део свога „ја“. Једино је сигурно: тајна жудња за откривање сопствене душе нема никакве везе са спољашњим факторима као што су новац, друштвени положај и сигурност. Унутрашње ваше биће, душа жуди са смислом живота, прекидом патње, као и загонеткама љубави, смрти, Бога, душе, добра и зла. Живот на површини никада не може пружити одговоре на ова питања.

Након развоја науке, жудња за знањем требало је да избледи, али постаје још снажнија. Када је реч о скривеним димензијама живота, нема више нових „чињеница“ које чекају да буду откривене. Више није потребно да се истражују мождане активности људи који су доживели клиничку смрт, нити снимати телесне активности јогина у дубокој медитацији.

Та експериментална фаза је одрадила своје: можемо бити сасвим сигурни у то да ће људски мозак увек испратити ток којим свест буде кренула. Наши неурони способни су да региструју највиша духовна искуства. На неки начин, међутим, ви и ја знамо мање о мистерији живота него наши далеки преци.

Ми живимо у доба развијеног ума, у којем се велики мозак увелико развио у последњих неколико хиљада година, засеђујући древни, инстинктивни део можданих функција. Велики мозак бих назвали новим мозгом, иако је стари мозак постојао код људи милионима година, као што је и данас случај код већине живих бића. Стари мозак не може да произведе идеје, нити може да чита. Али он повезује моћ да осећа и изнад свега, да постоји. Управо је стари мозак учинио да наши преци осећају блискост тајанствене присутности у природи.

Потпуно смо буквално прихватили оно што се каже у Новом завету: „Тражите и добићете, покуцајте и отвориће вам се“. Једноставно, зар не? Биће вам позната свака тајна живота, када истински кажете-морам да знам.

Никада ово не доводите у сумњу: ви сте најзначајније биће на свету, јер сте на нивоу ви тај свет. Не морате да заслужите право на знање. Ваша следећа мисао,

осећај или радња могу започети са процесом откривање најдубље духовне мудрости. Немогуће је да наше „ја“ заувек скрива тајне од себе самог, без обзира без обзира на то колико смо научили да верујемо другојачије.

ДА ЛИ ПОСТОЈЕ ПРЕЛАЗНЕ ФОРМЕ

Зашто је то важно? Важно је зато што конвенционална наука, где спада већина научника то тврди. Ако ми науком докажемо да је живот на Земљи створен, то значи да он може опет бити створен и да није настао из мртве материје сам по себи. Тако би смо решили и проблем смрти на Земљи. Питате се свакако како? Па био би опет створен од стране онога који га је и створио, од стране Творца.

Ако се сада вратимо на конвенционални концепт да је све на Земљи настало само по себи, биљке, животиње и човек, то је концепт еволуције. Ако узмемо само један баналан пример, кокошку и јаје, еволуционисти немају одговор на то питање. Ми имамо! Старија је кокошка јер је створена! Зашто смо тако сигурни? Зато што у природи постоји Закон по коме се све одвија и закон како је све то створено.

Еволуционисти кажу да је живот настао сам један из другог. У бази еволуционистичког дрвета имате једноћелијске организме од којих су настали на једној страни биљке а на другој животиње. Живот се развијао од једноћелијских организама па све до човека.

С друге стране концепт стварања може се приказати шумом, не једним стаблом. Одједном је створена цела шума. У тој шуми свако дрво представља један тип организма. Свака створена јединка може да егзистира само

у оквиру своје врсте. Не може мачка да постане коњ или папагај. Супротно нама конвенционалисти кажу да су се организми развијали један из другог и да имамо прелазне организме. Ако је тачан концепт стварања ми никада нећемо наћи у природи прелазне форме. Значи да човек није настао од мајмуна, не постоји ни једна прелазна форма. Ако су прелазне форме некада живеле у прошлости ми бисмо те фосилне остатке морали да нађемо. Музеји широм света су препуни тих фосилних остатака али прелазних бића једноставно нема. Чиме ми поткрепљујемо нашу теорију?

Сваки живи систем има записан свој програм у ланцу ДНК-а. Да би човек могао да еволуира, да се мења, мора да се почне од ћелије, од ДНК. У тим генима су записане све наше физичке особине. Мора да се дође до програма у ћелији што је немогуће. Најсложенији програм у ћелији има човек.

Први живи систем на Земљи који је настао јесте бактерија. Та бактерија је сложенија него милијарду компјутера заједно. По конвенционалистима та бактерија је настала од мртве материје и касније путем мутације развијала се у све сложеније и сложеније организме све до бескичмењака. Еволуционисти немају одговор како је дошло од бескичмењака до кичмењака, како је створена кичма. Тај период они једноставно прескачу и то је енигма за њих.

Питање порекла човека је основно питање. Ако постоје закони живота ми морамо да их откријемо да бисмо живели квалитетније. Кад проучавамо природу ми се суочавамо са Творцем. Ко је он? Ми у ствари знамо ко је Творац, ми њега можемо да идентификујемо

јер нам се он открио, показао нам је своју личну карту у Старом Завету кроз историчара Мојсија.

Надам се да смо већ сви стекли поверење у Мојсија и зато ћемо сада из његових записа погледати шта он каже о периодима постанка људи на земљи. Према књизи Постања период на Земљи можемо поделити на два периода, пре потопа и после потопа.

Кад је Земља створена прво су створени услови за живот на Земљи. Ми не можемо да знамо како је створана планета Земља, али можемо да знамо на основу тога што нам је сам Творац открио преко историчара Мојсија који је све то лепо записао у првој књизи Старог Завета.

- Првог дана је створена сирова материја.

- Другог дана је створена светлост.

- Трећег дана је створен водени омотач изнад атмосфере који је на Земљи давао ефекат стаклене баште и као последица тога на целој Земљи била је иста и умерена блага клима. Енергија која стиже са Сунца на Земљу стиже са само 50% јачине, а када би стигла сва енергија на Земљи не би постојао живи свет. Да се то не би десило постоји омотач око Земље који се зове атмосфера и који штити Земљу.

- Четвртог дана створене су биљке, јер су оне једини произвођач хране на планети Земљи, што је и логично. Творац ствара алтернативне изворе светлости, Сунце, месец и звезде, а своју првобитну светлост повлачи.

- Петог дана Творац ствара животиње.

- Шестог дана Творац ствара човека.

Из записа историчара Мојсија знамо да је некада на Земљи бујао живот и да сада на Земљи живи само

1% живих бића од свих живих бића која су настањивала Земљу. Не само на основу Старог Завета већ и на основу садашње савремене науке то знамо као и на основу фосилних остатака. На половима где се у снегу и леду проналазе фосили животиња које живе искључиво у тропској или умереној клими, то значи да је тачно да је ту некада бујао животињски и биљни свет. Ту су живели људи много другачији од нас. Постоје окамењени докази да су они били дивови на основу отисака стопала величине 65 сантиметара и на основу тих отисака зна се да су били тешки око 500 килограма. Живели су заједно са диносаурисима који су могли да буду њихови кућни љубимци, а не да изгледају тако страшно са аспекта данашњег малог човека. Већ смо говорили да су почев од Адама живели око 900 година, а сам Адам је живео 930 година.

По записима Мојсија људи и диносауруси живели су пре неких 6.000 година. На основу родослова од Адама па преко његових синова можемо да знамо шта се дешавало са Земљом, односно од њеног настанка. Знамо да је потоп био пре 4.300 година. Значи од стварања до потопа је прошло 1.656 година и тај период називамо предпотопски када су живели људи дивови и диносауруси.

После потопа нема више тог заштитног воденог омотача и услови на Земљи се нагло погоршавају и почиње да се смањује животни век човека. За само 16 генерација животни век је спао на 80 година. За тих 18 генерација предпотопа сматра се да је на Земљи живело око 1.100.000.000 људи. Сви смо ми потекли од јако малог броја људи који се разделио и населио по

целој Земљи. Бог је само два пута дозволио инцест. Код Адама и Ноја и после тога то је најстрожије забрањено, тако да се деца из инцеста рађају са разним психофизичким деформацијама.



ДИНОСАУРУСИ

Шта је истина а шта заблуда?

Да бисмо проверили први доказ који се састоји у ономе шта јеврејски историчар Мојсије прича у књизи Постања, морамо да видимо порекло човека и диносауруса.

Каква је веза између њих? Почећемо од конвенционалне науке која тврди да су диносауруси живели пре 200 милиона година а да су нестали пре 65 милиона година. Карактеристично је за конвенционалну науку,

односно за присталице еволуције да сваком догађају дају што већу временску димензију да би то било логично. Све су увеличавали до максимума. Зашто? Ако би сада неко тврдио да је човек постао од глисте пре 100 милиона година нико не би веровао, али ако се каже пре 100 милијарди година да је човек постао од глисте, е то је већ нешто друго и можда би веровали.

У науци постоје два супротна схватања и гледишта.

1 - Конвенционална наука и схватање еволуције где спада већина научника.

2 - Наука о стварању која је још увек млада али има све већи број присталица у свету.

3 - Постоје научници који не прихватају ни једну од ове две теорије, као што је Ајнштајн.

4 - Постоје научници који прихватају оба гледишта, еволуционистичко на микро плану и стварање на макро плану.

Ми заступамо схватање о стварању и наставићемо кроз целу књигу да износимо доказе у прилог томе.

Конвенционална наука тврди, чак је и њихов представник добио за ту теорију Нобелову награду, да је у Земљу пре 65 милиона година ударио астероид. Створио се велики облак прашине који је обавио Земљу и Сунце није могло да се пробије, а диносауруси нису могли да одрже топлоту тела као ни сви кичмењаци и гмизавци и тако су угинули.

Конвенционална наука тврди да нису у исто време живели диносауруси и човек. Прво су нестали диносауруси па се тек онда појавио човек.

Докази који су се појавили на обалама реке Пауси тврде нешто сасвим друго. У стенама су откривени

отисци стопала не диносауруса него човека, величине 65 сантиметара. Знамо да човек који носи ципеле величине 44 има стопала дужине 25 сантиметара. На основу дубине отисака стопала утврђено је да су били тешки 500 килограма а високи преко 3 метара. Пронађени су поред стопала и алати, чекић тежак 30 килограма, длето, буздован, секира и све је било енормне тежине. То је доказ да је то припадало некоме ко је био физички јак. Алати су направљени од легуре гвожђа и хлора, што је данас то немогуће направити, јер за тако нешто на степену садашње технологије то је немогуће.

Пронађени су фосилизовани остаци делова тела, тако да је прст био дугачак 25 сантиметара.

Ако се томе додају истраживања у Латинској Америци, посебно у Чилеу где су пронађене лобање које су биле 3 пута веће од лобање садашњег човека. Али ако знамо да просечна лобања садашњег човека садржи 1.450 кубних сантиметара садржаја, а да су пронађене лобање имале око 3.200 кубних сантиметара садржаја онда се закључак намеће сам. На Земљи су заједно са диносаурусима живели и људи-дивови. Конвенционална наука свакако не барата са правим чињеницама, па се поставља питање ко филтрира информације до којих долазе научници поборници теорије о стварању. Ко крије те очигледне научне доказе? Ко ме то смета и зашто? Да ли онима који су се закопали у својим догматским рововима и не нуде годинама ништа ново. Наука доказује да су пре 70 милиона година живели заједно и диносаурусу и људи.

Пре извесног времена пронађен је доказ из фосилизованог јајета диносауруса и извучен је ДНК који

говори да су диносауруси у скорој прошлости живели заједно са људима.

Зашто је то уопште важно, свакако се питате?

За конвенционалисте и еволуционисте све иде напред, све гура напред, никада назад. Ово су докази да у природи постоји деградација, распад који говори супротно. Људи су смањили висину, а диносауруси су нестали. По еволуционистима од огромног диносауруса постала је мала птица. Па и то је ако је уопште тачно, деградација, а то није тачно!

Теорију деградације можемо лако да утврдимо ако идемо на стара гробља, ако завиримо у општинске архиве где можемо да видимо колико су година људи живели раније. Сад се више не живи преко 100 година. Код нас је забележено да је најдуже живео неки човек из Пирота 131 годину, а у свету неки Кинез 250 година.

Зашто је то све важно? Зато што треба да знамо од кога човек потиче, како је настао човек и ко га је створио.

Луј Пастер и Исак Њутн одавно су тврдили да мора да постоји неки сведок који је све то видео и нама пренео. Ко је тај сведок коме можемо да верујемо? Тај сведок је јеврејски историчар Мојсије. Ко је Мојсију дао информације? Ко би други него сам Творац, а Мојсије је само то записао у књизи Постања.

По запису Мојсија Адам је живео 930 година. Толико су живеле и следећих 10 генерација све до Ноја. После Ноја за само 16 генерација људски век се са 900 година смањио на 100 година.. То су доказане чињенице. Ако су то последице онда мора да постоји и узрок за тако брзо скраћење људског живота. Ако пратимо Мојсијево излагање које му је Творац дао да запише и пренесе

нама, онда је дуг живот тада био могућ због одличне климе која је била иста на целој Земљи. Ако се вратимо на књигу Постања видећемо да је Земља била сва у води. Кад је раздвојена атмосфера и кад је водени омотач остао изнад атмосфере на Земљи није било кише, ветрова ни годишњих доба. Блага клима је била иста на сваком делу Земље. Био је много већи атмосферски притисак а данас знамо из савремене медицине да ако је притисак већи и ране брже зарастају.

Кад је Творац сручио воду на Земљу и кад је све почело из почетка, од Ноја, клима више није била иста и људи су живели све краће и краће. Тај тренд се наставља и даље јер су људи све више болесни и све раније умиру, а то можете да запазите и сами само ако се окренете око себе у свом окружењу.

Свакако се питате да ли теорија о стварању има доказе. Како да не! Има их на милионе на све стране света. На Северном полу, Сибиру и Аљасци пронађене су шкољке које живе у тропским морима, корали, змије, крокодили и многе друге животиње које не би опстале на снегу и леду. Еволуционисти имају и за то наивно тумачење, а то је да се Северни пол полако померао према Екватору и да су заменили своја места и све се то дешавало кроз милионе и милионе година. За то не постоји ни један доказ. Пронађени су диносауруси на Аљасци. Мојсије је био у праву, јер су на Северном полу и Аљасци пронађене наслага угља дебљине 400 метара и шта нам то говори? Говори да су биле огромне тропске шуме, а та бујна вегетација нам говори да је Мојсије био у праву. Њему је то неко рекао, он то није могао сам да зна.

Постоји и обрнути пример, садашње пустиње. Откуд нафта у пустињама? Ако знамо како се формира

нафта, онда је и то доказ да пустиње нису биле одувек пустиње. Ту је некада такође бујао живот који је нестајао и стварали се фосили и формирала се нафта.

ШТА НАМ КАЖУ ФОСИЛИ

Зашто је то важно? Шта су у ствари фосили? Фосили су окамењени остаци из прошлости који се налазе искључиво у стенама. Данас је немогуће створити фосиле, јер свако живо биће које угине оно се убрзо деградира, односно распада.

Да би се живи организам претворио у фосил оно мора брзо у једној секунди да буде закопано, да буде херметички затворено да би дошло до окамењивања. То је немогуће данас урадити. Значи данас не настају фосили. Свуда по свету можемо да наилазимо на милијарде гробаља фосила из геолошке прошлости.

Данас од свих живих бића која су настањивала Земљу у животу је само 1%, док је 99% живих бића која су настањивала Земљу изумрла. Изводимо закључак на основу тога да је на планети Земљи некада бујао живот. Наилазимо на фосилизоване скоро све животиње. Само још један једини доказ, на пример фосилизовано цело крдо крава, а то значи да се десила нека велика катастрофа која их је у тренутку уништила и затрпала.

Знамо да је у Америци за задњих неколико стотина година изумрло 65 милиона бизона а да ни један није фосилизован. Сви су угинули и полако се распадали. Никаква катастрофа није узрок њиховом нестанку. Конвенционална наука тврди да су слонови и мамути упадали у језера и да су тако фосилизовани, као и рибе када угину падају на дно и прекрива их талог са морског дна. То свакако није тачно јер су нађени примерци рибе које

су у својој утроби имале мале рибе. Значи да су живе затрпане и да нису угинуле.

Добар је пример читавих јата риба које су фосилизоване и код свих су пераја подигнута што значи да су живе затрпане. Кад риба угине пераја спадну и никако нису подигнута. Доказа има на сваком кораку. Нађене су птице на дну океана. У Аустрији је у једној огромној планини нађено чак 300 медведа. На њих се свакако одједном срушио плафон. Сви су фосилизовани.

Знамо да је мамут сличан слону само што има танко крзно и доста је већи од слона. Они су пронађени у Сибиру исто као и лавови, слонови, тигрови и многе друге животиње. У Сибиру се просто саплићете на остатке фосила животиња. Свуда их има. Процењује се да их има чак 5 милиона. Кад су неке због истраживања отварали у њиховим стомацима је било тропско биље које није стигло да се дезинтегрира, да се распадне. Стручњаци су израчунали да су се конзервирани на -105 степени јер је наишла нека велика и хладна вода. Кад су у Сибиру бушили да траже нафту наилазили су на 1.200 метара на стене. То нам говори да је ту био неки огроман океан који се замрзао.

Није то никаква мистерија што је на Хималајима нађена ајкула. Има тога и код нас. У Жаркову поред Београда пронађен је кит. Поред Костолца је пронађен фосил мамута који је много већи и старији од оног у Кикинди, а пронађен је заједно са фосилом јелена па се сматра да је мамут покушавао да спасе јелена из неке велике воде. Опет смо дошли до хебрејског историчара Мојсија и његове књиге Постања. Да није било Мојсијевог записа не би смо могли да објаснимо ове феномене. Овако знамо шта се десило.



Кућа термита

БОГ И ЖИВОТИЊСКО ЦАРСТВО

Термите је створио Бог као слепе и немају чуло слуха. И поред тога они праве своје зграде на неколико спратова на којима би им позавидели и архитекти. Замислите људе који су слепи и глуви и да они направе зграду на неколико спрата. Рећи ћете да је то немогуће и јесте немогуће. Па како је могуће да термити који

немају свест да тако сложено раде и да се тако лепо организују без међусобног договарања. Једино објашњење је да је њих створио Бог и да им је дао радне задатке и показао како то да раде. То је још један у низу доказа да постоји Бог.

Ако узмемо други пример који обухвата целокупно животињско царство, видећемо код свих животињских врста, љубав, пожртвовање, сарадњу и солидарност. То је све супротно еволуционистичкој теорији. Ако све животиње штите своје младе, жртвују свој живот за младе, њихова међусобна солидарност спашава им живот онда је јасно да их је Бог надахнуо са сарадњом и пожртвованошћу.

Дарвинова теорија каже да опстају јаки а да слаби умиру.

Видећемо на једном примеру да то није тачно. Кад лавови нападну крдо бивола, они могу лако да побегну, али они не беже, већ направе круг од својих тела а у средину ставе младунце да би их штитили. Или ако је остао слаб и немоћан, болестан члан њиховог крда они га не напуштају, већ га чувају док се не опорави и не препуштају га да би га лавови као слабог појели.

По Дарвину у природи влада беспопштерна борба за опстанак.

Како по тој теорији објаснити када већи птић одваја од својих устију храну и даје је млађем и слабијем брату. Ни то се не уклапа у Дарвинову теорију.

По Дарвину у природи влада себичност и борба за преживљавање и ту нема места за љубав.

Ни то није тачно јер се у природи на сваком кораку види љубав између парова код животиња према супротном полу, деци, старима и немоћнима. Све птице свом

партнеру дају поклоне, поклањају им своју храну и не само то, код животиња се виде осећања и оданост.

Теорија еволуције сматра организме безобзирним бићима која су се појавила из хаоса, која су неспособна за било какву љубав,

А што видимо на сваком кораку да то није тачно. То је доказ у прилог теорији о стварању где је Бог створио сва жива бића и он је тај који им је дао осећања, љубав и пожртвованост за друге и то теорија еволуције никада не може да објасни.



АРХИТЕКТЕ У ПРИРОДИ

Архитектура представља једну највећу компоненту људске културе. Током хиљада година разне културе изградиле су архитектонска чуда од којих је свако било веће од претходног, пирамиде, катедрале, џамије итд. Свако од ових чуда настало је прецизним прорачунима архитекте и заједничким напором више хиљада људи. Архитектура је поље у коме су концепти уметности и естетике изложени човечанству од свог Творца.

Али, да ли знате да постоје архитекте у природи који су много вештији од људи. Као прво животиње

привлаче нашу пажњу нарочито структуром свога тела. На пример, гепард поседује скелет и систем мишића за трчање. Орао поседује најбољи аеродинамични систем на свету. Делфин има кожу и облик тела које му омогућује да плива. Савршена грађа тела свих живих бића нас подсећа да је свака врста организма створена од стране ненадмашног архитекте, од Творца. Поседовање савршеног тела није довољно јер животиња мора да зна како да користи то тело. Крила користе птици да узлети, да се одржава у ваздуху и да слети.

Ако посматрамо сваки живи организам уочићемо да се он понаша према животној средини у којој се налази. Такво понашање је често невероватно као што ћемо видети из неколико примера. Само пола сата је потребно да новорођена антилопа устане и почне да трчи. Мале корњаче знају да треба да пробију љуску и изађу из песка на површину и да одмах оду у море. Најинтересантнија су станишта где животиње живе и како их праве.

Узећемо за први пример пчелу. То су најдисциплинованије архитекте у природи. Оне живе у колонијама. Оне производе мед у шестоугаоним коморама које саме граде. Зашто баш шестоугаоне? Никада о томе свакако нисмо размишљали. Тако се добија најбоље складиште за мед и тако је најбоље искоришћен простор и тако се материјал најмање троши, восак за прављење истих. Да су коморе рецимо било ког другог облика, рецимо округле остало би доста празног и неискоришћеног простора између комора. Оне успешно израчунавају сваки део ћелије и граде их под углом од 13 степени у односу на подлогу. Да није тако мед би цурио из ћелија, односно комора. Пчеле то нису научиле од никога! Чим

отворе очи оне знају шта да раде и ако немају никаквог искуства са прављењем саћа. Свакако се питате ко их је онда научио. Одговор можете наћи за све па и за ово у Библији коју је Творац дао људима да би им показао прави пут.

„Запитај стоку, научиће те или птице небеске казаће ти и рибе морске ће ти приповедати, ко не зна од свега тога да је то рука господња учинила.“

Псалм 12:7-9

Тајна о способности организма је у томе што им је то дао Творац. То је случај са свим бићима, не само са пчелама, овде смо узели само један пример. Узећемо још један пример. Сви знамо шта су даброви, а да ли знамо како се понашају, а вероватно многи од нас то не знају.

Даброви морају да направе своје гнездо, своју кућу кад упознају женку и желе да живе заједно и да оснују породицу. Они прво изаберу неки поток или мању реку. Затим својим оштрим зубима прегризу дрвеће поред реке и то тако вешто да кад падају да падну према реци. Они праве брану да би направили за себе језеро дубине 3 до 4 метара. Питате се зашто не праве плиће језеро. Зато што знају да се зими река заледи и да они могу испод леда да живе нормално и да траже храну. Да је плитко, река би се замрзла до дна. Приликом сечења дрвећа они троше своје предње зубе, али и ту се неко постарао, па њима кад се истроше зуби расту одмах нови као нокти људима.

Кад су направили брану у оном облику кад је најслабији отпор воде, а уосталом тако се праве и бране за

хидроцентрале. Сада на средини језера праве своју кућу за становање. Значи даброви од самог рођења знају како се прави брана. Они своје искуство не могу да преносе на своје потомке и онда изгледа јако чудно откуд они то све знају. Одговор је врло једноставан. Творац који их је створио, као и сва остала бића, дао је дабровима вештину и надахнуо их је знањем како да направе кућу за своју породицу. Сад лако направе кућу од дрвећа која плута на језеру, али то није све. Једини улаз у кућу је одоздо кроз воду! Пролази се кроз скривени тунел који се издиже изнад нивоа воде и ту се налази скривена комора на сувом која се састоји из неколико одељења. Имају своју кујну где се хране, оставу за храну, посебну собу где спавају, а и деца имају своју собу. Неке породице даброва праве кућу на један или чак два спрата. На врху куће налази се систем за проветравање и довод ваздуха. И не само да су заштићени од спољног непријатеља него имају и удобан сув стан на води.

И из овог примера јасно видимо да постоји неки Супер Разум, Интелигенција која им је омогућила да чине све ово што чине. Творац открива свој суверенитет над свим бићима у једном једином стиху из Библије:

„Господња је Земља и што год да је у њој васељена и све што живи у њој“.

Псалм 24:1

Узећемо још неки пример, рецимо термите. Знамо да су термити потпуно слепи, а праве своја гнезда висока 3 до 4 метара. У поређењу са њиховом висином то је као када би сте упоредили висину човека и облакодер висок више километара. Унутрашњост овог гнезда пун

је ходника у свим правцима где живе и ради око милион ипо термита у једном гнезду или кући. Кад погледамо попречни пресек њихове куће видимо посебну одају за царицу, затим посебну оставу где лагерију храну, затим одељење где се баве пољопривредом, јер они узгајају гљиве, затим систем ходника за вентилацију и систем комора за спавање. Направе кров од плочица, од блата које упијају влагу која се ослобађа из тела термита. Влага испарава због унутрашње топлоте кроз вентилационе канале и излази из гнезда. Гнездо праве под таквим углом у односу на Сунце и кад је подне и кад Сунце најјаче сија оно уопште не улази кроз њихове отворе. Зато се опет по ко зна који пут намеће питање како термити који су потпуно слепи могу да изграде овакве куле које се заснивају на прецизним инжињеријским прорачунима. Како један ипо милион тих малих слепих бића успешно сарађује. Тај велики план и ту беспрекорну организацију коју ми људи не разумемо, њима је тај план дао сам Творац, утиснуо је у њих.

Надам се да сте схватили о чему причамо али није на одмет још неки пример. На пример птица ткач. Те птице ткају своје гнездо исто као што људи ткају. Повезују прво листове са граном на којој ће та кућица да виси, затим повезују међусобно листове и то техником чворова. Праве мале праве чворове и тако праве зидове, кров и на крају све то добије облик обруча који виси на грани. На крају направе врата не тако мала да би могли да уђу али не и тако велика да могу да уђу друге веће птице. Људи ткају тако што провлаче нити канапа једне кроз друге а исто тако ради и птица ткач. Дрвеће на којима праве своје кућице личи на неки мали град и све кућице су истог облика и исте величине.

Ништа мање нису интересантни ни пауци који плету своје мреже од конца из свог тела. Тај конац исте дебљине јачи је 5 пута од челичног конца. Из његове јаке и еластичне мреже инсекти немају шансе да побегну јер је мрежа још и лепљива и што год више мрдају све се више лепе за мрежу. Мрежа не само да представља замку већ је она и продужетак његовог тела и зато он осети и најслабију вибрацију када неко улети у мрежу. Овакву мрежу, овакво архитектонско чудо као и код термитових кула могао је да изгради паук само уз помоћ самог Творца који га је обдарио том способношћу.

Завршићемо ово поглавље са дивљом мушицом која од своје сопствене пљувачке измешане са земљом прави мале глинене ћупове исто као и човек, чак на крају стави и поклопац на ћуп, а предходно у њега остави своје ларве и нешто мало хране и оде. Кад се ларве излегу саме подижу поклопац и излазе напоље. Ко им је то омогућио? Па ко други него Творац.



Луј Пастер



ЧУДО ЋЕЛИЈЕ

Дарвинизам полази од тога да живи организми имају просту структуру, јер није ни чудо кад су у 19-том веку располагали са примитивним микроскопима са којима нису могли да виде ни бактерију, а о ћелијама да и не говоримо. Онда кад су знали само за просту грађу онда им је било најлакше да изведу закључак да су прости организми настали сами по себи, случајно. Са развојем науке, са усавршеним микроскопима који су увеличавали сада милион пута видело се да су организми много, много сложенији него што је Дарвин могао да наслути. Сама ћелија представља врло сложен систем. Да би смо схватили живот, прво морамо да схватимо ћелију, а да би смо схватили ћелију морамо је увеличати уз помоћ савремених микроскопа хиљаду милиона пута. Онда се пред нама открива један запањујући свет, тако да је ћелија сложенија него цео град Лондон.

Кад уђемо у ћелију као да се налазимо у неком огромном васионском броду где је све испланирано до најситнијих детаља да би ћелија функционисала као један сложен систем.

Укратко на један најједноставнији и најпростији начин да објаснимо како то отприлике функционише. Почећемо од ћелијског спољног окружења, од хормона. Када се хормон приближи ћелији прво потражи једна једина врата кроз која би прошао и ушао у ћелију али врата су затворена. Пред самим вратима треба сваки молекул да се провери да ли је за ћелију потребан или не и да ли је у реду. Ако је потребан и у реду је, то значи да је прошао контролу и врата се аутоматски отварају и молекул улази унутра. Врата се отварају само корисним молекулима ако немају неки штетни материјал на себи, као на пример вирус. Такав молекул не може да уђе у ћелију јер се врата неће отворити. После проласка кроз врата са унутрашње стране ћелије врши се још једна анализа молекула и ако је материјал штетан избацује се натраг кроз врата и врата се дефинитивно затварају до доласка следећег молекула и процедура је иста.

Кад микроскопом уђемо у саму ћелију открићемо савршену технологију и одличну сложеност саме ћелије. Кад добар материјал који није одбачен уђе у ћелију још једном га проверавају протеини који се зову ензими. Ако је новодошли материјал у реду ензими одмах почињу да користе тек пристигле хормоне. Ако хормони нису потребни одмах, одлазе у складиште где чекају да одатле буду позвани. Ако анализирамо неки молекул као на пример инсулин који носи шећер, он је велики и не може да прође кроз врата ћелије, али ћелија има додатни механизам да он буде усисан, увучен у

ћелију. Уз још једну безбедоносну проверу, тек тада се појављују специјални носачи који преузимају шећер од њега. То су ензими који преносе молекуле шећера које су добили од инсулина и носе га до митохондрија, а то је у ствари генератор у буквалном смислу. Митохондрија, односно генератор има за задатак да разложи, односно преради те молекуле као прави генератор да би могле да га користе ћелије.

После тога се врши транспорт у ћелије. Једро је мозак тог сложеног система, као неки савремени информативни центар. Ако знамо да се у ћелијама налазе хромозоми а сваки од њих представља базу података, сада сви ти подаци који се налазе у њима саставни су део ДНК, јер су хромозоми саставни део ДНК ланаца, а ДНК је у ствари спирална завојница која је направљена од секвенци четири различита молекула. На хиљаде шифрованих информација налази се у ДНК. Да не дужим више и ово јако мало објашњење надам се да је довољно да се схвати да ћелија поседује изузетан дизајн и такав сложени систем који није могао да настане случајно како тврде еволуционисти.

Кад су захваљујући техници и усавршеним микроскопима ови детаљи били откривени теорија еволуције је свакако побијена. Значи сам живот који се зачео и одакле потиче у ћелији није могао да настане случајно како тврде многи савремени научници и сада је јасно да се у позадини свега тога налази један супердизајнер који је то дизајнирао и створио а то је наш Творац. Све показује да је све то било планирано и да су производ једне интелигентне интелектуалне активности. Ова научна сазнања не долазе од онога што не знамо, већ од онога што смо сазнали за задњих 50 година. Сва бића

су почела да постоје као резултат планираног стварања. Еволуција није успела да објасни сложене системе у ћелијама кад није ни знала да погледа шта се налази у ћелији јер је располагала са примитивним микроскопима. Ако то није успела како да јој онда верујемо да је схватила постојање целог организма који функционише са милијарду функција.



МИСТЕРИЈЕ ЖИВОТИЊА

Како да еволуциоцинисти објасне аеродинамичност птичјих крила?

Како да објасне невероватан метод који у лову примењује паук?

Како да објасне маскирање неког инсекта да би личио на лист и избегао смрт?

Како да објасне дизајнирано око на крилима лептира, кад знамо да сова са крупним очима лови крупне инсекте, а крупни инсекти лове мале лептире. И кад се сада тај велики инсект приближи лептиру он отвори

крила и на крилима су дизајнирана два велика совина ока. Велики инсект се уплаши и побегне.

Како може да се објасни нешто невероватно, кад ловци који хватају даброве због њихових мошница од којих се праве скупоцени мириси и кад се дабар нађе у безизлазној ситуацији опкољен од стране ловаца он сам себи откине и поједе мошнице и подигне ногу да ловци виде да нема мошнице и да нема потребе да га због тога убију. То скоро увек упали и тако спасе живу главу.

Како објанисти осећај за осећања кад то нема везе са телом. Живот са свим овим набројаним детаљима а можемо их набрајати на милионе, очигледно је резултат супериорног стварања. Тај супериорни стваралац је свемоћни Бог, Господ неба и земље, мора и свега што је у њима.

Кад изађете у поље и све што видите близу Вас и далеко од Вас све је то резултат једног сложеног процеса који се одвија у телу. На пример око. Оно има 48 делова једног система за посматрање. Кад би недостајао само делић једног ока тај процес посматрања био би немогућ. Најсавременији уређаји на свету за посматрање које је створио човек су много примитивнији у односу на око које нам је створио Творац. Ми не само да видимо, ми чујемо, осећамо укус, мирис, имамо и чуло додира. Ово што смо константовали за око важи за сва чула, све су то сложени процеси који функционишу беспрекорно. У међувремену милиони процеса се сваке секунде одвијају у нашем телу да би се живот наставио даље.

Ово Дарвин није могао ни да замисли, јер сви ти процеси, као пример ока не могу да настану случајно. У 19-том веку Дарвин је уз помоћ доступне му технике

могао да посматра само анатомију ока и никакве процесе он није могао да види. Сваки посебан део садржи биохемијске сложене процесе који се не могу речима описати. Еволуција није објаснила ни један једини процес у ћелији а камоли појаву живота у целини.

Као што се да закључити живот није производ непланираних догађаја, већ је он резултат савршеног стварања. Творац који је покренуо живот, то је онај који је створио и остала бића. Завршићемо ово поглавље са цитатом из Библије:

„Хвалим Те што сам дивно саздан
Дивна су дела твоја,
Душа моја то добро зна“.

Псалм 33: 1-2



Српски ДНК пројекат

КО ЈЕ УГРАДИО ДНК?

Ако смо на овом једноставном и простом примеру видели Бога на делу, онда можемо лако да замислимо, како он стоји иза великих молекула као што је ДНК. ДНК садржи шематски план за цео живот и она је убедљиво најгушћи механизам за складиштење информација који је познат у васиони! На пример, количина информација која је садржана у запремини ДНК величине главе чиоде и испунила би гомилу књига која је 500 пута више од удаљености одавде до Месеца! Програмски код и дизајн тако невероватног система указује на крајње интелигентног дизајнера. Постојање ДНК је највећи доказ да постоји Бог. ДНК је врло моћан, оби-

ман систем за складиштење информација. Личи на складиште књига које се читају језичким системом. Она је апсолутно феноменална. А научници данас знају да језик као код, потиче само од интелигенције. А информација долази само од информације. Нико никада није видео да само материја доноси код. Нико никада није видео да само материја доноси информације. И док гледате на ДНК она просто узвикује „у почетку створи Бог васиону“. У Библији пише: „И реч би у Бога и Бог би Реч“. Ако је двадести век био век енергије, сада је овај век, век информатике. Као да је Бог Информација или нешто слично.

Сви почињемо као ћелија величина једне тачке на крају реченице. Како та ћелија зна да изгради тело, са 100 билиона ћелија у њему, са хиљадама разних врста, а свака од њих је тако сложена, што је хемиска машинерија за коју не можемо разумети како функционише? А шифрирано упуство, је упуство произвођача, како изградити и руководити сваким делом овог невероватног тела направљеног од 100 билиона ћелија. Надаље, ДНК је тродимензионални молекул! Који сам себе реплицира. Сваки молекул је способан да направи идентичну структуру. Бог је чак програмирао да ДНК детектује и исправи грешке. Ове софистициране могућности увелико превазилазе људска средства. Бог је направио молекул ДНК на такав начин да сам тражи и врши исправке у организму. Бог нас је створио са ДНК кодом.



ЧУДА У МОРИМА

Милиони различитих врста животиња живи на Земљи. Сви они могу да опстану само ако постоје уравнотежене чињенице. Само да набројимо неке: Растојање Земље од Сунца баш овакво какво је, нагиб Земље која се ротира баш овакав какав је, састојци који чине њену атмосферу и вода која покрива 73% њене површине.

То су само неки од фактора ове осетљиве равнотеже. Мора представљају неопходан део те равнотеже. Многи догађаји који се формирају у атмосфери, од кише, ветра, климе, проузроковани су од мора. Сада

ћемо се задржати мало на морима. У морима опстаје више од милијарду облика живота. Ова разноврсност је запањујућа као и она на површини Земље, на копнима. Разноврсност и лепота у морима далеко је од наших очију, од риба до морских биљака, од организама љуштура до огромних китова. Безброј облика живота сачињавају ово подручје. Сви организми су створени у складу са својим потребама. Њихов Творац је њих савршено уклопио са средином у којој живе. Он је тај што зна сваки детаљ што постоји на Земљи и у мору све до најситнијих детаља.



ОДБРАМБЕНЕ ТАКТИКЕ

Све рибе изузев неколико највећих су у опасности да буду ухваћене од стране већих риба које се хране њима и зато је Творац свима њима дао одбрамбене механизме за живот у мору. Рибе немају ни свест ни интелигенцију, па ипак њихове одбрамбене способности су невероватне. Само да набројимо неколико примера и да на крају извучем закључак о чему се ради.

Неке се бране од непријатеља подражавајући друге организме, а неке користе отровне бодље. Неке се крију показујући сличност у бојама средине у којој живе и то је метод маскирања или камуфлаже који је доведен до савршенства. Вештим маскирањем постају невидљиве за своје непријатеље. Не само да се крију од нападача, већих риба, него тако замаскиране лакше лове мање рибе које не могу да их примете.

Рак се закопа у песак и ту остане док опасност не прође. Само му вире очи из песка као перископ.

Неке рибе мењају боју зависно од тла где се налазе, изнад песка су сиве, а изнад траве мењају боју у зелену. То ради риба иверак.

Сипа мења облик и боју коже за кратко време.

Риба која нема способност да мисли, планира и реализује, не може све сама то да ради, већ је тако створена. То се све дешава мимо њене воље. Она је тако дизајнирана. Ови сложени системи код промене боја нису настали случајно. Онај ко је створио ове системе он је у почетку створио свако биће и дао им је могућност помоћу које могу да се заштите. То је само један од начина. Постоји и начин када промене облик тела.

Риба балон кад је ухвати нека већа риба надува се тако да ова не може да је прогута и пусти је.

Риба бодљикаво прасе има бодље и она се надује и добије облик неколико пута већи од њеног првобитног и нормалног облика. Са бодљама делује застрашујуће тако да одбија од себе потенцијалне нападачи кад јој се приближе.

Овде је све врло интелигентно испланирано и синхронизовано. Тела им служе да одврате непријатеља, а систем рефлекса им служи само кад је то неопходно. Немогуће је да таква бића која немају свест створе такве рефлексе. Јасно је да су ти организми створени са тим особинама. Онај ко је створио целу природу дао је рибама могућност да се бране на исти начин као што је дао и свим бићима на копну, првенствено да се прилагођавају свакој средини. Апсолутно све рибе имају систем заштите који им је дао Творац. Набројаћу још један интересантан пример дизајна.

Постоји риба која на репу има лажне крупне очи док се праве очи налазе скривене испод црне траке. Кад је неко нападне, напада прво њен реп мислећи да је то глава са очима и то даје риби могућност да побегне.

Све ове рибе немају ни интелигенцију ни логику, настављају да живе захваљујући системима створеним за њих. Само Творац је могао да им да таква својства и да их постави на таква места где и сада живе.

Како би другачије објаснили различите врсте симбиоза у мору. Постоје неке врсте великих риба или корњача које не могу саме да се ослободе разних живих створења која живе на њиховим леђима или телу. Ту постоје мале рибице које се хране са свачим што нађу на њиховим телима. Постоји једна симбиоза између великих и малих организама где се они допуњују.

Можда највеће чудо у морима представљају електричне рибе. Неке веће од њих су толико моћне да могу да произведу напон јачине 500 волти. Најважније да у фосилним записима нема уопште трагова да су постојале неке прелазне форме код риба. Све ово што смо до сада навели даје важан закључак да су све рибе настале одједном и да их је Творац створио све одједном као и животиње на копну. Све се рибе разликују по неким својим својствима. Како објаснити рибу звану риболовац. Она има прави штап за пецање, на њега стави мали мамак и кад наиђе мала риба да прогута мамак, у ствари она тад буде прогутана. Зар то еволуција може да објасни!

Како објаснити рибу која живи у реци Амазон која и поред преламања светлости у води тачно одреди изнад воде где се налази инсект и на њега избаци воду из својих устију и обори га у воду а затим га и прогута.

Друга врста рибе такође живи у реци Амазон и може да искочи из воде неколико метара у висину и да ухвати инсекта који се налази на грани изнад воде. Сви су они живи доказ и све то иде у прилог ономе који је створио све то, у прилог Творцу. Сваки организам представља уметничко дело са сложеним органима, чак и обликом и бојом којом се одликују. Свако такво уметничко дело сведочи о уметнику који га је створио, а тај уметник, тај дизајнер је сам Творац. Лепота стварања у мору нам открива великог Творца, господара мора, Земље, неба и целог Универзума.



ЧУДЕСНА СТВОРЕЊА

У рекама које теку западноамеричким континентом живе организми који мигрирају и који спадају у ред најзанимљивијих организама. У храброј борби за живот риба лосос прелази реке и мора до свог коначног циља.

Живот лососа почиње кад његова мајка полаже јајашца у речни ток. Прва храна му је у јајашцету. После неколико недеља способан је сам да нађе храну у речном току. У току свог раста лосос ће провести око годину дана у реци. Он је оспособљен да живи у слаткој води али исто тако и у сланој. Та способност му омогућава чудесно путовање кроз океан који ова риба прође у току свог трогодишњег живота. Једног јутра на

хиљаде лососа кренуће реком низводно. За неколико недеља они ће стићи у океан. Чим су стигли у океан у организму се дешавају нагле промене које им омогућују да могу да живе у океану, односно сланој води. Сада почиње њихово кружно путовање, напустиће америчке воде, проћи ће поред Аљаске, ићи ће према Јапану и ту негде испред Јапана заокрећу и враћају се натраг без неког видљивог разлога. Враћају се тамо одакле су и пошли, враћају се у свој речни ток и још више, враћају се тачно тамо где су угледали живот. Дотле су већ сазрели и спремају се сада за најтеже путовање у њиховом животу, вратиће се кући у речни ток где су рођени.

Сада ће кренути да путују узводно, тачно у супротном правцу од онога којим су дошли пре две године. За њих нема препрека да би стигли кући, они могу да скачу у вис и по неколико метара тако да прескачу сваку препреку на путу чак и водопаде. Они пређу око 3.200 километара. На свом путу не користе никакву храну, већ користе енергију коју су сачували док су били у океану. Они који преживе без грешке ће се вратити у речни ток где су се излегли и где ће положити своја јајашца. Тиме су обавили своју мисију и после тога угину. Лососово путовање је једно од највећих мистерија природе. Како је могуће да после две године живота у океану пронађу баш свој речни ток кад их има на хиљаде. Кад су већ у речном току који се много пута рачва како они увек знају на коју страну треба да иду, односно у који речни ток да уђу.

Како то успевају? Истраживачи су доказали да су они створења са најјачим чулом мириса на свету. Они проналазе свој речни ток јер следе свој сопствени мирис који се задржао у том току. Сваки водени ток на свету

има свој сопствени специфични мирис јер имају различит хемијски састав воде и на основу тога имају свој сопствени мирис. Разлике су минималне и једино лосос може да их препозна док друге рибе не могу. Има један интересантан пример који потиче са фарме за размножавање риба у Калифорнији. Радници на фарми обележили су 100 лососа са гуменим плочицама на којима су били бројеви. После две године у тај рибњак вратила су се 72 лососа док су остали угинули или су их појеле неке друге веће рибе.

То је доказ где се јасно види ко их је створио. Видели смо да је свака фаза лососовог путовања испланирана. Постоји програм који лососа усмерава да се врати тамо одакле је пошао. Није случајно што лосос поседује природни компас који му омогућава да се оријентише да би дошао до океана и вратио се натраг.

Узећемо још један необичан пример, а то је царски лептир који живи у Канади. Има посебну занимљивост, а прва је што постоје у једном циклусу четири генерације тог лептира. Прве три генерације живе 6 недеља док четврта живи 8 месеци. Друга занимљивост је њихова миграција. Она почиње из јужне Канаде и то из свих делова јужне Канаде и сви крећу на југ. Одмах у почетку деле се на две групе. Једна иде према Калифорнији док она већа група полази према јужном Мексику. Они полазе из различитих делова и сви лете према Мексику и негде на средини пута сви се скупљају на једном месту, не на Земљи већ у ваздуху и од тог њиховог окупљања крећу сви заједно према топлим шумама јужног Мексика и као да су добили команду из неког центра кад да пођу и да се нађу у истом тренутку на истом месту. Просто невероватно да одатле сви заједно

настављају миграцију. Још нешто што такође збуњује јесте почетак миграције која је такође испланирана из једног центра, јер се не упућују на свој пут било којег дана у години, већ полазе тачно оног дана кад је јесења равнодневница када дан и ноћ имају исти број сати. Сада лете два месеца и стижу до топлих јужних шума.

Од Децембра до Марта ови лептири живе у шумама Мексика и не праве никакву штету, јер за ова четири месеца не једу ништа већ се хране само масноћама које су акумулирали у телу и пију само воду. Ту чекају четири месеца да се расцвета пољско цвеће и онда се хране нектаром који ће им бити потребан за повратак и враћају се назад. Полазе кад је пролећна равнодневница и сви полазе одједном и иду заједно до оне тачке у Мексику где су се скупили, а одатле се поново разилазе и свака група иде у свом правцу, тамо одакле су и дошли, у Северну Канаду. Пре него што крену они се паре јер су уз помоћ нектара скупили довољно енергије за тај чин. Кад стигну у Канаду рађају нову генерацију и недуго затим угину и следећи циклус се опет наставља. Свака четврта генерација иде за Мексико.

Постављају се сада логична питања, како то да свака четврта генерација живи дуже за шест месеци од претходних три?

Како долазе на свет увек у исто време?

Како полазе увек кад је равнодневница и како знају кад је равнодневница?

Како зна пут свака нова генерација кад никада није мигрирала па о томе немају никакво искуство?

То све показује да су они створени са прецизним миграционим планом и да до танчина следе свој план тих миграција. Да постоји само једна грешка у том

плану они не би били у стању да преживе и да изведу ову чудесну миграцију већ би угинули и нестали као врста.

Јасно је да су створени са овим нарочитим квалитетима и да их је створила виша сила, Творац.

Сад да узмемо један пример кад је човек опонашао природу. Човек не треба ништа да измишља јер све већ постоји у природи, само треба да опонаша природу. Ради се о савршеној летећој машини која се зове вилин коњиц.

Измишљено је преко 1.000 различитих модела авиона и хеликоптера али ниједан није ни приближно направљен као вилин коњиц са његовим карактеристикама. Људи су правили хеликоптере који могу вертикално да узлете и који могу да лебде у ваздуху имитирајући вилиног коњића, али је савршена хеликоптерска технологија прилично заостала у поређењу са вилиним коњицем, овим малим створењем који може да лети. Вилин коњиц је дизајнирано чудо који надмашује све што је човек створио. Због тога је најновији хеликоптер сикорски дизајниран по угледу на вилиног коњица. Он је чудесни дизајн који може само Бог да направи. Он се креће брзином од 150 километара на сат, с обзиром да шампиони у трчању на 100 метара трче 39 км. на сат, онда се лако схвати преимућство тако малог организма у односу на људе.

За добар лет треба и добар визуелни систем. Савремени авиони и хеликоптери се труде да имају што бољи визуелни систем и имају га само напред. Вилин коњиц има 30.000 микроскопских очију и свако око је усмерено на различиту тачку визуелног поља које се преноси до мозга који обрађује информације као ком-

пјутер. Захваљујући томе има фантастичне маневарске способности у ваздуху.

Ко је ставио у тело тог малог организма тако сложене системе којих он није ни свестан да их има, па чак и стручњаци који су узели модел за авионе и друге летелице. Ко му је подарио та савршена крила и моћне моторе који их покрећу, ко му је поставио визуелни супер систем? Ко је аутор те изврсне машинерије?

Да би један систем не само опстао већ уопште почео да ради сви системи морају да постоје у пуном саставу. Шта то значи? То значи да је све настало одједном а не еволуцијом постепено, корак по корак. Чак и фосилни записи доказују да не постоје прелазне форме већ је све настало одједном. Како је изгледао први створени фосил тако исто изгледа и данашњи.

Ово до сада речено су само неколико примера чуда Божјег стварања која налазимо на сваком кораку у природи. Творац је подарио свим бићима у природи њихове чудесне способности и карактеристике и свако живо биће показује уметничке способности Бога и његову моћ. Важно је да уочимо ту чудесну творевину у природи, да схватимо њихову сврху, јер Бог тражи од нас да размишљамо о његовој творевини и извучемо одређене закључке.

Можемо сада да обратимо пажњу на нешто јако необично што би смо назвали светлећи организми. Томас Едисон је један од највећих научника у свету. Он је пре двеста година изумео сијалицу. Тешко је замислити живот човека данас без тог изума, сијалице. Да ли је он стварно толико моћан и паметан, да видимо да ли је он једини то изумео. Видећемо да у природи много пре њега и његовог изума постоји нешто исто само много

савршеније. Постоје мала бића која светле. Најраспрострањенији је мали свитак. То светло које видимо у тами је прилично јако и светло, али се оно прилично разликује од обичне сијалице. Није реч о неживој материји као што је сијалица, већ је реч о живом бићу. Свитац има светло у свом телу и ако не поседује сијалицу. Светли без сијалице! Како је то могуће? Он не поседује електричну енергију али поседује још моћнију технологију него што је струја. Светлост овог малог створења је јаче од једне сијалице која претвара само 10% енергије у светлост док остало одлази на топлоту и одлази у ваздух. Свитац производи 91% светлости од своје енергије. Ту се већ показује савршенство природног организма над вештачком технологијом.

Сада да се подсетимо како Морзеова азбука ради на принципима кратких и дугих таласа због комуникације између људи који су удаљени једни од других. Исто то ради и свитак за комуникацију са другим свитцима посебно са супротним полом. Свитац пали и гаси светло како би послао поруку женки, а она исто тако њему одговара и каже му да ли је њен тип и да ли хоће да се са њим пари. Исто тако му паљењем и гашењем објашњава да јој се не свиђа или да је заузета и да већ има свог свитка који је већи и лепши од њега. Свитац на тај начин користи шифру, али исту шифру користи и женка да би послала повратну поруку.

Сваки свитац чим се излегао зна како да шаље поруку и зна како да одговори на њу. Никакво предходно искуство нема нити га је ко научио томе. Тај необични дизајн што видимо ноћу као безброј малих звезда је производ Творца који га је створио и оспособио тиме.

Нису свици једини обдарени тиме. У мору постоје морски црви који имају исту способност да производе електричну енергију и да светле. Женке су обасјане светлошћу и њима прилазе мужјаци са много мање светлости као да носе мале буктиње.

У мору живе на великим дубинама медузе које имају исту способност да светле. Ово чудесно створење је сво у светлу и само производи светло и стално сија као права сијалица а живи у великим океанским дубинама где је прави мрак. Оне себи осветљавају пут. Ова створења су створена ради неке посебне сврхе коју ми не разумемо али разумемо да нису настале случајно већ их је Творац тако дизајнирао из само њему знаних разлога.

Моћ Бога показује се не само на овим набројаним примерима већ се показује у целом свету и које год живо биће да смо анализирали дошли би смо до истог закључка као и овде. Мудрост дизајнирања Бога није заобишла ништа и никога.

На крају ћемо обрадити једну од најважнијих особина живих бића. Сви они некога лове и сви буду уловљени од некога. Бог им је подарио једну особину а то је прикривање. Кад лове треба да се прикрију и да се прикраву жртви да би је лакше уловили, а са друге стране треба да се прикрију да не буду они баш те жртве. Цео живи систем се састоји на једној суровој логици:

“Мораш да поједеш да би опстао, али пази да те не поједу.“

Бог је пазио на ту размеру како би све животиње опстале. Рецимо ако 100 лава треба да остану живи морају да поједу за годину дана око 1.000 зебри, али зебре се размножавају и увек их има много више од

1.000. Тако је и са свим осталим живим бићима. Више се размножавају него што постану жртве, али има и изузетака, па се деси да су неке изумрле, односно нестале, али то су само изузеци.

Неке се користе мимикријом док друге користе друге тактике. Камуфлажа је најважнија у природи па и код човека. Колико је важно сакрити се од непријатеља исто је тако важно приближити се непријатељу да Вас он не примети. Човек мисли како да се камуфлира док се животиње рађају са телима која имају исту боју као и животна средина где живе. Неко други очигледно мисли на њих. Камуфлажа је специјално створена техника за свако биће посебно. Тигрови су створени да живе у жутој трави, док су лавови такође прилагођени средини у којој се крећу. И тигру и лаву је лако да се шуња непримећен према свом потенцијалном плену. Узећемо сада један невероватан пример, тј. поларне птице. Оне живе на половима где је већином снег.

У то време оне су потпуно беле и не могу да се разликују од снега. Кад наступи пролеће и кад почиње цвеће и трава да се пробија њихово перје постаје шарено исто као и подлога али ту није крај. Кад дође кратко лето и кад је природа сва зелена њихово перје се мења у зелену боју. То је више него јасан доказ да је неко њих тако дизајнирао. Оне нису свесне ни свог перја да имају, а камоли да буду у стању да га саме мењају и прилагођавају се средини у којој живе. Да не помислимо да се мимикрија дешава само на копну. Узећемо неколико примера из мора. На пример октопод. Он не само да мења боју кад се нађе у зеленој трави, већ мења и облик и личи на траву која је зелене боје. Кад наиђе на камен он промени боју и прилагоди се том камену и чак про-

мени и облик и личи на камен. Кад смо већ код мора интересантна је једна већа риба која је створена са једним израштајем у облику штапа. На врх тог штапа она стави неког мртвог малог инсекта и тако хвата мале рибе. Риба, риболовац зар то није лудо! Творац хоће по неки пут мало и да се нашали. Не само да се нашали него све што ради доводи до перфекционизма. Узећемо за пример инсекте. Инсекти који живе на листу не само да имају боју тог листа него на телу имају и исту боју трулежи листа. Па инсект и кад би имао ту способност да сам себи одређује боју и кад би имао способност да мисли, ипак се не би сетио да тако уради. И то је још један доказ да у мору доказа постоји дизајнер који тако ради, а то је наш вољени Творац.

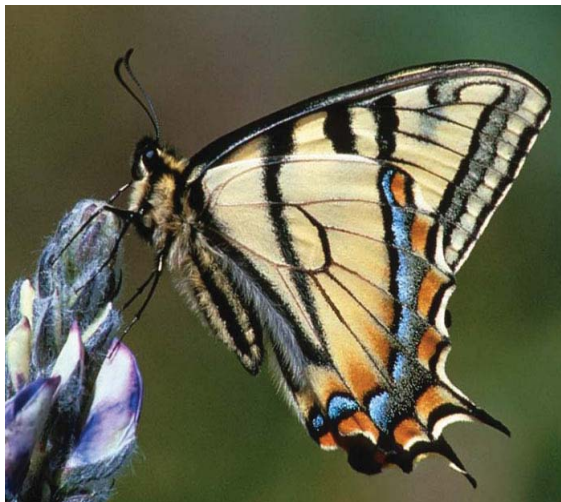
Оне животиње које немају ту способност камуфлаже као на пример хоботница, она прибегава једном лукавству. Она сакупи доста шкољки и онда се покрије њима и тако се сакрије и чека свој плен.

Интересантан је пример морског рака који ухвати сунђер, рашије га и од њега направи себи одело, односно уђе у њега али и то му је мало па залепи горе гранчице или лишће и тако камуфлиран чека своју жртву. Неко га је надахнуо овом интелигентном методом заштите. Већ смо схватили одавно да је то Творац и нема потребе да то више понављамо.

Имамо пример и једне мале птице која живи у Патагонији. Кад види да се непријатељ приближио њеном гнезду, она да би заштитила своје младунце излази брзо из гнезда и лети што даље од гнезда, затим застане и почне да имитира да јој је сломљено крило. Непријатељ то наравно уочи и потрчи према њој, а онда она опет залепрша и кад дође на пристojну раздаљину опет

понови то са изломљеним крилом и то уради неколико пута како би одвукла непријатеља од свог гнезда. Затим се у широком луку враћа натраг у гнездо. Не мора само да се камуфлира ако то већ не може јер постоје и многи други начини као овај рецимо да се сачува живот младунчади где се мајка жртвује за њих.

Што више посматрамо природу све више уочавамо истину да организми поседују тако добро организоване и сложене структуре које побијају еволуционистичку теорију да су организми настали случајно. Свако живо биће показује да су камуфлажа, интелигентно понашање, пожртвовање за младунчад као и то да поседују карактеристике и супериорност своје врсте. Ми треба да проучавамо ову Божју творевину и не само то већ и да славимо њеног Творца.



ПОЖРТВОВАНОСТ У ПРИРОДИ

Јединство, сарадња, самопожртвовање, преданост. Ово се може сматрати примарним особинама у свим друштвима. Људи би требало да се понашају у складу са тим принципима али се они тако не понашају, већ се зато неко други тако понаша а то нису људска бића. То су чудесна Божја створења из животињског царства. У прилог тој констатацији навешћемо неколико примера

Новорођено створење је слабо и беспомоћно. Оно није свесно опасности које га вребају и зато му је потребна заштита док не одрасте и буде у стању да се само суочава са опасностима и да их отклања. Оно мора прво да буде храњено да би ојачало и преживело. Њега ће његова мајка хранити и ако треба жртвовати и свој

живот за њега. Видећемо чудесну емоцију коју је Бог удахнуо у жива бића. То можемо назвати материнском љубављу и жртвом које она подноси за своје потомство. Тиме се суочавамо са једним од највећих чуда стварања.

Птице родитељи су најпожртвованија бића на планети. Оне неуморно раде за своје птиће. Мали птићи по цео дан држе отворене кљунове и родитељи неуморно трче и доносе храну стављајући им у кљунове. На сваком кораку имате примере пожртвованости. Кад мајка примети да иде лисица према њеном младунцу обоје беже према мору. Кад мајка схвати да су неизбежни плен она не полети, не бежи како тврди еволуција да су животиње без осећања и да раде само по свом сопственом инстинкту за самоодржање. Да је то тачно птица би одлетела, али она пружа шансу младунцу да побегне до воде док се она баца на лисицу у нади да ће је задржати док њу буде јела. Али то младунче које се спасло нема шансе да преживи без мајке. Зато га остале птице одмах прихватају као да је њихово и оне се сада жртвују за њега као за своје птиће.

Птице су најпожртвованији родитељи, али исто тако и све остале животиње. Гепард да би одбранио своје младунце, ако наиђе лав он неустрашиво скаче на лава и наравно буде убијен и поједен, али се лав засити са одраслим гепардом и тако младунци остану живи.

Еволуција која тврди да животиње гледају само сопствене интересе не може да објасни како отац пингвин држи 4 месеца јаја на својим стопалима и за то време не једе ништа јер се не креће. Код неких људи та теорија не може да се примени јер постоје многи несавесни родитељи који одбацују своју децу и брину само о себи, док су деца препуштена сама себи. Код животиња

нема таквих примера. Ко надахњује таква створења самопожртвовањем да пингвин четири месеца не једе ништа и да се бори против хладноће? Свакако Творац! Ово самопожртвовање можемо наћи на целој земљиној кугли, од најхладнијих крајева до жарких крајева и свуда је увек исто. Ако зађете у претоплу дунглу на Тајланду видећете роде како наизменично стално држе раширена крила да би заштитиле младе од врелине. На свим рекама где живе патке у целом свету видимо једно те исто, како мајке носе своје мале на леђима док плива и чим изађу на обалу мали пачићи се одмах сакрију мајци испод крила.

Знамо да у реци Нил живе најдивљија и најбруталнија жива створења а то су крокодили. А та брутална створења су предивне и нежне мајке. Крокодили остављају јаја у песак и мајка тачно зна кад да дође до обале где је оставила јаја и да их вади полако из песка. Како које јаје вади тако пуца кора и из њих излазе мали крокодили. Дуго су посматрачи-научници сматрали да крокодили једу своју децу. То је била велика заблуда. Мајка крокодил узима тек излегле мале крокодиле и ставља их у уста јер ту је за њих најбезбедније место на свету. Онда са њима одлази до унапред изабране локације, до плићака где отвори уста и они излазе. Интересантно је да та крволочна створења знају да буду хумана и осећајна према малим корњачама. Они уопште не нападају корњаче које безбрижно пливају око њих. Ако се изгуби нека мала корњача и не може да нађе пут брзо до воде то би значило њену смрт. Крокодил-мајка брзо покупи те мале корњаче, ставља их у уста и са њима улази у реку, одлази до плићака и ту их пушта. Бог је свако биће надахнуо са неким осећањима и особинама

које су само њему својствене, па и ово о крокодилима да се брину о малим корњачама.

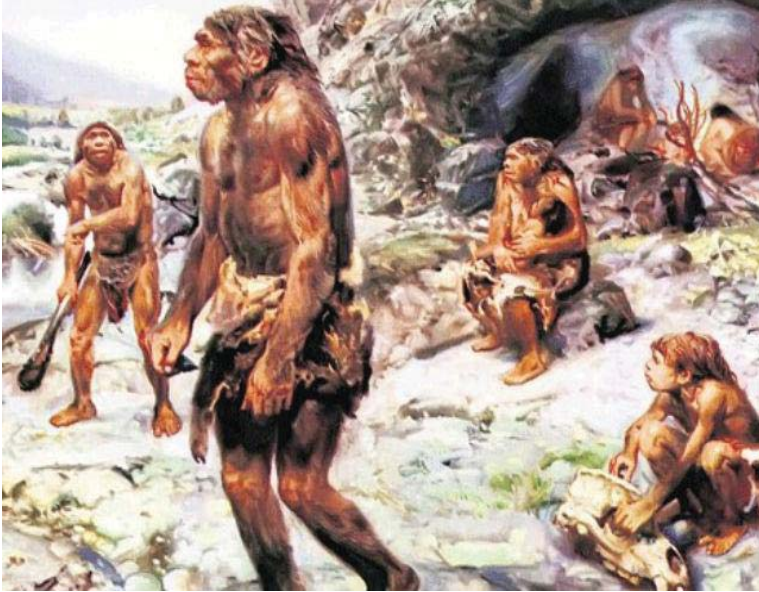
На овом примеру видимо да еволуција која је доживела колапс у судару са савременом науком, није тачна, да постоји борба свих живих бића и да само најјачи опстају док слабији нестају. Као прво видели смо да се јака одрасла бића брину за мала, немоћна и слаба бића. Да није тога живот не би ни постојао јер би сви млади угинули и не би било потомака који би наставили врсту. Видећемо у природи на милионе примера сарадње, љубави и пожртвовања за друге, чак и самопожртвовања. Како објаснити мајчинску љубав, ако се говори о борби јачих и слабијих и природној селекцији. Ако не постоји љубав, осећање и саучешће које религија приповеда и право на живот свих створених живих бића онда је Дарвинова теорија тачна, али она заправо и није тачна јер све ово постоји у природи и Творац је то надахнуо свим живим бићима.

Многи екстремни еволуционисти који за себе тврде да су прави предлажу да се сви болесни и неспособни који не могу да имају користи сами од себе а ни друштво од њих, као на пример губавци или оболели од неизлечиве болести о којима мора да се стара неко други, треба да буду убијени. Иду толико далеко да чак предлажу да се свака жена генетски прегледа у четвртом месецу трудноће и да се униште све дефектне бебе. Део тих накарадних схватања прихватили су и нацисти и нешто од тога су у својим експериментима и применили. Они се позивају на природу. То није тачно! Природа показује нешто сасвим супротно. Узећемо само два примера. Кад лавови појуре бизоне и они почињу да беже, сустигну једног, окруже га и спремају се да га

нападну, а бизони који су побегли чују његов позив за помоћ и сви се одмах враћају и жртвујући своје животе растерају лавове. Или други пример такође из Анголе са снимака видео материјала где је мали слон болестан и не може да иде даље. Остаје да лежи болестан и чека да угине. Слонови морају да иду даље у потрагу за храном и одлазе, али остају мајка и његов старији брат поред њега. Остају да угину и они са њим или да му помогну да устане и пођу даље за крдом. После неколико дана мали слон се опорави, устане и сво троје оду да сустигну крдо.

Да закључимо, природа се не састоји само од борбе и сукоба за опстанак како нас уче еволуционисти. Већина живих бића не понаша се себично и дивљачки како то еволуционисти тврде. Напротив, многа бића испољавају велику оданост, боре се са многим тешкоћама да би подигли своје.

ДАРАВИНОВЕ ЗАБЛУДЕ



БОЖЈЕ ОБЛИЧЈЕ

Дарвин је тврдио да ми нисмо створени по Божјем обличју већ по обличју мајмуна од кога смо и постали. Да ли је баш тако? Дарвинова теорија тврди да су људи животиње које ходају усправно, имају крупан мозак и знају да праве оруђа за рад. Дарвиново учење могло би да се сведе на три димензије: преваре, грешке и погрешног тумачења фосилних остатака. Суштина проблема је у томе да ли Ви верујете да је све створено случајно, еволуцијом или је то све одједном створио Творац.

Најједно ставније је да се обратимо Библији за одговор јер смо већ стекли поверење у тачност онога што Библија тврди, а Библија јасно каже да је човек створен по Божјем обличју. За еволуционисте ми смо обичне животиње које су настале од мајмуна, без судбине, без смисла за живот и да се не разликујемо од животиња које немају ни дух ни душу. На одговор одакле потичемо еволуционисти тврде да и ми и мајмуни потичемо од заједничког претка. За ту теорију немају чињенице нити постоје докази. Те доказе које они нуде заснивају се на превари, грешци и погрешном тумачењу фосилних остатака. Многи научници сматрају да су први људи из доба Ноја били пећински људи који су покушавали да преживе. Истраживања показују да су се прво појавили мајмуни па тек онда људи јер се фосилни остаци мајмуна налазе увек испод фосилних остатака људи. Миграције животиња су биле брже од миграција људи који су се раширили по целом свету. Та миграција је почела одмах после потопа. Закључак је да тај човеколики мајмун као наш предак о коме говоре еволуционисти никада није пронађен нити ће бити пронађен јер је човек створен како Библија каже по Божјем обличју. Али то људи не схватају и погледајмо шта је социјал-дарвинизам направио од људске историје. Направио је страшне ратове.

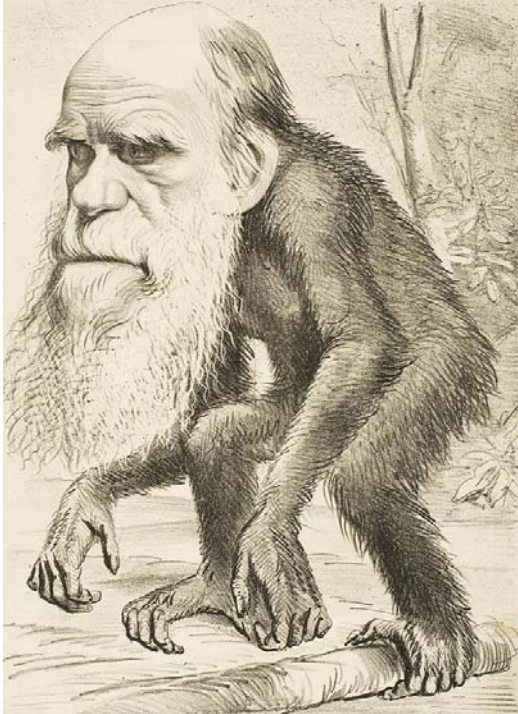
Рат је нешто страшно, деструктивно без икакве користи за људе и друштво. То је друштвена катастрофа која задаје бол људима који се дуго лече а онима који су изгубили вољене у рату тај бол се никада не излечи. Бог је у Библији поучио људе да избегавају ратове и да живе у миру.

Који су били узроци који су Европу у Првом светском рату преобразили у море крви? Зашто су лидери моћних народа гурнули своје народе у смртну јаму? Многи људи су пре почетка тог рата мислили да ће рат бити користан и да је то добра ствар дугорочно гледана за човечанство. Кад је објављен рат многи су се радовали томе, а њихови лидери били су срећни што шаљу своје војнике у једну кланицу. Они су живели у великој заблуди која се заснивала на погрешној идеји Дарвинизма. Рат уопште није био изненађење. Велике Европске силе су знале и очекивале да ће доћи до рата и само се чекао повод. Све стране су очекивале да ће рат донети једно прочишћење, узбуђење и подмлађивање. Сматрале су да рат доноси стимуланс и оплемењивање, јер су их тако образовни системи у Европи учили да је социјал-дарвинизам такмичење и борба где велики побеђују мале. А касније, обе зарађене стране су мислиле да су оне супериорне и да ће у том такмичењу победити. Социјал-дарвинизам је био примена Дарвинове теорије на друштво. Пошто су по Дарвину људи та животињска врста која је избила на сами врх, она наставља даље да се између себе бори да би прокрчила себи што боље место у тој хијерархији раса, нација и народа. Та теорија је била темељ Првог и Другог светског рата а можда и следећег. Ти лидери су зарад еволуционистичке теорије, теорије борбе и престижа одбацили пут љубави и морала, које је Бог у Библији открио људима. Дарвинова теорија је гурнула целу једну генерацију у погрешна веровања која су за резултат имала на десетине милиона мртвих. Бог нам у Библији говори да човек има посебно место у његовом стварању и да нема потребе да се убијају између себе да би преживели,

јер их Бог није створио да се међусобно убијају него да живе у слози и љубави. Бог је створио људе и дао им је дух који је јединствен међу свим живим бићима и заповедио им да живе у складу са моралним законом. Такав начин живота захтева љубав, милост, братство и мир и ако се људи покоравају тим законима морала на Земљи може да буде благодостање и мир.

Али људи су наставили даље са ратовима и после Првог убрзо долази и до Другог светског рата који су узроковали Немци јер су прихватили нацизам, а нацизам је био само једна форма или производ социјал-дарвинизма. Хитлер је као вођа тог покрета усвојио облик расне борбе засноване на социјал-дарвинизму. По Хитлеру аријевска раса је била на највећој лествици Дарвинове еволуционистичке теорије, која је била дужна да влада свим осталим расама. Да би то остварио био му је потребан још један рат који ће водити брутални и амбициозни лидери.

На Земљи неће бити мира докле год постоји социјал-дарвинизам, јер Дарвинова теорија стално позива људе у сукоб. Према социјал-дарвинизму то је разлог постојања човечанства, сукоби свако са сваким, нације против нација, расе против раса. Стварност је сасвим другачија. Људи постоје не да би се борили једни са другима већ да би служили својим ближњима и живели под Божјим вођством. То захтева љубав, праштање и мир. Кад би људи то схватили рату би дошао крај и завладали би мир и срећа.



ДАРВИНОВА ТЕОРИЈА ЕВОЛУЦИЈЕ

АКО ЈЕ ЧОВЕК НАСТАО ОД МАЈМУНА, ЗАШТО СУ ДАНАШЊИ МАЈМУНИ ОДБИЛИ ДА ПОСТАНУ ЉУДИ ?

Сви смо учили у школи да је човек постао од мајмуна и само од мајмуна. То је временом постала својеврсна догма која не трпи било какво противљење. Научници

који су годинама усавршавали Дарвинову теорију, проналазили наводно карике које недостају, писали брдо књига на ту тему и зарађивали гомиле пара на њима, једноставно не дозвољавају било какву сумњу у њихове тврдње и наравно у Дарвинову теорију. Међутим, докази против Дарвина, данас их све више притискају.

Већина научника прихвата еволуцију не као теорију, већ као установљену чињеницу.

Ми се не слажемо са том теоријом. Зашто? Дарвинизам садржи опакe лажи; он није природан закон формулисан на основу чињеничних доказа, већ једна догма која одражава преовлађујућу друштвену филозофију 19. века.'

Верујемо да ће једног дана дарвиновски мит бити третиран као највећа обмана у историји науке'. Ово је само мали наш допринос.

Еволуција је можда најревносније чувана догма америчке јавне филозофије. Многи златни стандарди су напуштени, али дарвинизам ће бити браћен до последњег даха.

Зашто је већина научника прихватила теорију еволуције? Јесу ли њени докази тако убедљиви? Видеће се да нису. Са друге стране, да ли је могуће да тако много научника није у праву. Одговор је - ДА.

Сетите се само Галилеја или Пастера, који су доказали да није тачно оно у шта је веровао цео свет њиховог доба - да је Земља у средишту универзума, односно да муве и пацови настају од материје у распадању.

Еволуција је једина универзално прихваћена теорија, не зато што је могу потврдити логички докази, већ зато што јој је једина алтернатива Божје стварање, које

је наравно великом броју људи невероватно. Људи једноставно не верују у посројање Бога.

Да се еволуција стварно десила, може се научно доказати само открићем фосилизованих остатака репрезентативних узорака претпостављених прелазних типова. Кључни доказ за еволуцију морају омогућити палеонтолози, чији је посао да проучавају фосилни запис. Међутим, да би еволуцијом настали милиони постојећих и изумрлих биљних и животињских врста, било је потребно десетак милиона паралелних еволуција, а свака од њих би имала милионе степеника. Сваки од њих би морао да има хиљаде или милионе представника - свака врста је морала на сваком степену еволуције имети многе представнике, као што и данас постоје, на пример, милиони мишева, а не само неколико њих. Тако би сасвим формиране биљке или животиње биле само мали проценат укупне популације коју је имала свака засебна еволуција. Међутим, до данас су нађени милиони фосила, око 250.000 врста, а сви су сасвим формиране биљке и животиње. То је тачно оно што предвиђа модел стварања по којем су сва жива бића настала сасвим формирана.

Према теорији еволуције, најпростији облици живота, настали су стварањем аминокиселина, које су се игром случаја поређале у ланац и образовале протеине. Међутим, најједноставнији протеин састоји се од ланца који има приближно стотинак аминокиселина. У таквом распореду, само један једини распоред даје живот док остали не, а да се сто аминокиселина тако поређа шанса је један према јединици иза које следи још 158 нула! Према астрофизичарима, било који догађај са вероватноћом мањом од оне која иза поменуте једи-

нице садржи више од 110 нула, и сам је раван нули, барем у овом нашем нама познатом универзуму. Биолог Едвард Конклин објаснио је сликовито такву невероватноћу следећим упоређењем: „Вероватноћа да је живот настао случајем може се упоредити са вероватноћом да ће резултат експозије у штампарији бити уредно и по редоследу сложено проширено издање речника који се у њој штампа“.

Други доказ против еволуције представљају фосили. Часопис „Аризона дејли стар“ донео је фотографију угинуле краве која се распада у пустињи. Уз коментар да од ње ускоро неће ништа остати осим оштећеног скелета, а научници причају да је потребно милион година да би се добила потребна количина прашине, блата или наноса који ће прекрити животињу. Али, фосили су проналажени готово нетакнути, са свим унутрашњим органима, кожом и наборима на њој, шкољке са очуваним мишићима, иако би у току фосилизације услед хемијског процеса они морали да иструле. Еволуционисти овај проблем нису решили, док присталице стварања мисле да је дошло до велике катастрофе, општег потопа, који је једино могао да изненадно и брзо наталожи огромне количине блата и муља на угинуле животиње. Али то није једино питање на које Дарвинисти не могу да одговоре.

Када су у питању геолошки слојеви, по некој логици, они следе један другог по старости одоздо наврше, али није увек тако!? Постоје бројни локалитети широм света где су наводно старији и једноставнији фосили наталожени тако да су вертикално изнад „млађих“ слојева. Међутим права комедија настаје када се пронађе жив и здрав примерак заблуде еволу-

циониста. Гуштер Туатара изумро је пре 135 милиона година, бар тако су тврдили еволуционисти пошто није пронађен ниједан његов млађи фосилни остатак. Али брука се догодила када је недавно на неким острвима у близини Новог Зеланда Туатара пронађен жив и здрав! Где су фосилни остаци овог гуштера у последњих 135 милиона година?

На реци Пелокси, у близини Глен Роуза у Тексасу, велика поплава 1900. године спрала је наслаге муља и открила кречњачки слој испод, стар 120 милиона година. У њему су близу једно другом, пронађени отисци људских стопала и ногу диносауруса! Али, да би ствар била још занимљивија, биљни остаци у том слоју кречњака испитани помоћу угљениковог изотопа Ц-14, показали су старост између 38.000 и 39.000 година, што намеће закључак да ни отисци човека али ни диносауруса не могу бити старији од тога!

Креационисти верују да је старост земље много мања, него што то тврде еволуционисти, а да се већина геолошки важних формација Земље може објаснити само великим библијским Потопом, као на пример Тинетански плато, Кару група у Африци са око 800 милијарди кичмењачких фосила, „миоценске“ наслаге у Калифорнији са око милијарду фосили зираних харинги на подручју од само десет квадратних километара! Потоп је доскора био генерално прихваћен. Све до око 1800. године геологија на Оксфорду, Кембриџу и другим универзитетима заснивала се на Потопу, а тада се појавио дарвинизам и потреба да му се геологија прилагоди.

Еволуционисти су узели за старост Земље 4,4 милијарде година и то просто зато што мисле да је то

био период довољно дуг за еволуцију. Али, други егзактни методи указују на старост Земље од само стотинак хиљада година!

Међутим, треба знати да нема директног метода одређивања старости било какве стене. Мада постоје врло тачне методе за одређивање данашњих размера уран-олово, торијум-олово, калијум-аргон и других изотопских односа у стенама - нема, наравно директне методе за процењивање почетних односа тих изотопа у стенама кад су се оне тек формирале. Радиохронолози морају прибећи индиректним методама, које укључују извесне базичне претпоставке, које такође увек подразумевају милионе или милијарде година. Међутим, новији аутори увелико оспоравају те методе и указују на друге поуздане методе датирања који потврђују врло малу старост Земље.

ФАЛСИФИКОВАЊЕ ИСТОРИЈЕ

У подруму Британског природњачког музеја налази се један фосил људског скелета, ископан из депозита на Гранде Тери, делу карипског острва Гвадалупа. Он још лежи чврсто углављен у блоку кречњака тешком две тоне, који је чвршћи од мермера за статуе. Углавио се ту док је тај кречњак још био течан, а његово покопавање било је изненадно, изазвано неком катастрофом, чему су доказ склоп костију и високи органски садржај стене непосредно око њега. Тело се још није било распало кад је почело његово затрпавање, што значи да су те кости исте старости као и стена. Ништа ту не би било необично да модерна геологија није одредила да та стена потиче из миоцена, периода од пре 12 - 25 милиона година, кад, по теорији еволуције, на Земљи не само да није било људи, већ ни њихових наводних мајмуноликих предака!

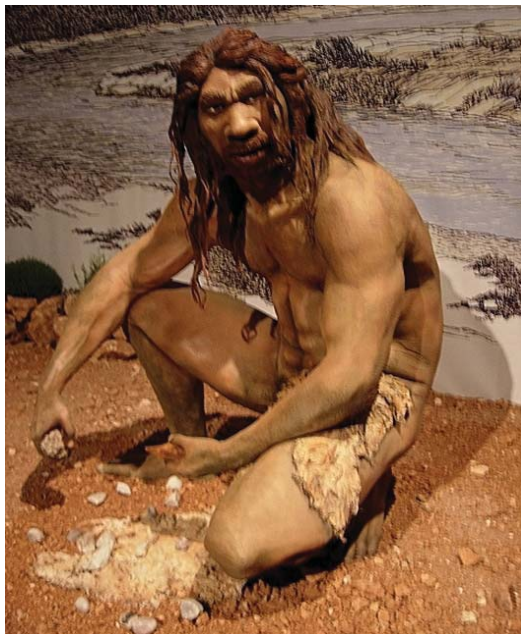
Пре 25 година десило се нешто о чему се данас мало прича. Британски физичар Фред Хојл изјавио је да је један од најчувенијих фосила на свету највероватније фалсификат. Ради се о фосилу познатом као археоптерикс који је смештен у Природњачком музеју у Лондону и садржи костур прастарог гмизавца, украшен лепо очуваним перјем. Иначе, ово створење је понос еволуциониста, и по њима, оно заједно са својом сабраћом по осталим музејима, упечатљиво показује еволутивни прелаз од гмизаваца према птицама. Ова изјава Фреда

Хојла има и своју научну позадину. Вршене су вишемесечне анализе у којима су са њим сарађивали и физичари Чандра Викрамасинг из Кардифа и Ли Спетнер, консултант за електронске системе у Реховату у Израелу. Они су утврдили да је још 1860. године један довитљиви Баварац једноставно додао перје на два оригинална фосила гмизаваца. Ови се фалсификати налазе у Лондону и Берлину. Ова три физичара објавили су и слику лондонског фосила, тврдећи да се на њима јасно виде интервенције фалсификатора.

Ли Спетнер је први посумљао у фосил када је негде прочитао да два фосила са најочљивијим перјем потичу из колекције баварског доктора Карла Хаберлајна. Спетнер и његове колеге физичари су дошли до закључка да је Хаберлајн издубио простор око два фосилна остатка гмизаваца налик диносауру и то место попунио матрицом од цемента. Затим је у ту смесу утиснуо кокошије или слично перје, како би добио жељени отисак. Откривени су и знаци фалсифи каторског рада: фини зрнасти супстрат испод перја и грудвице сличне жвакаћој гуми, које би могле да буду остаци цемента. Како каже Хојл: „Откривене су и друге аномалије које би одмах уочио сваки физичар“.

Фосил је преломљен на пола. Отисак овог створења се рефлектује и на другој плочи, која је сачувана када је стена са фосилом преломљена. Хојл и сарадници приметили су улегнућа и избочине који се не огледају једнако перфектно на другој плочи. На крају су указали и на двоструке отиске перја које су открили на неколико места. Тројица физичара имала је идују да скине делић слоја са крила фосила и подвргне га хемијским тесто-

вима како би евентуално открили трагове гумарабике или неког сличног материјала новијег датума. Наравно, челници Природњачког музеја нису дали да се „узнемирава“ један од најзначајнијих фосила у свету.



Предак ненадетралца и Хомо сапиенса

ГДЕ ЈЕ КАРИКА КОЈА НЕДОСТАЈЕ ?

Откриће које је изазвало највише интересовања у наше дане начинили су супружници Лики 1960. године. Они су годинама тражили остатке праисторијског човека у кланцу Олдуваи у Танзанији. Једног дана је госпођа Лики спазила неколико зуба који су се помаљали из земље. Копајући на том месту пронашли су преко 400 фрагмената лобање која је била тешко

оштећена. Лице је било дугачко, а чело се спуштало непосредно иза очних arkada. Лице је било мајмуно-лико у пропорцијама, али људско у осталим појединостима. Зуби су подсећали на зубе аустралопитека. Лики је овој врсти дао име Зињантхрупус африцанус, човек из источне африке. Изненађење је изазвао резултат калијум-аргон теста који је био обављен на материјалу у којем је лобања била пронађена. Тест је дао милион и седамсто педесет хиљада година као приближну старост материјала. Већина антрополога сматрала је да се човек појавио на Земљи пре највише сто хиљада година, а ова бројка од готово два милиона година пореметила је осетно хронологију људске расе.

Док су расправе око овога још трајале, нова открића унела су додатну збуњеност међу антропологе. У Европи су пронађени нови остаци у слојевима испод оних у којима је нађен неандерталац, а припадале су човеку који је био много ближи савременом човеку него неандерталац. Заступници еволуције неандерталца од мајмуноликих предака били су толико запрепаштени да су били склони негирати аутентичност налаза.

Али, докази су наставили да се гомилају. Посебно је једно налазиште било тако уверљиво да се више није могло проверавати. Пећина у Фонтшеваду у јужној Француској показивала је типичне ознаке пребивалишта неандерталаца. Испод тог слоја био је кречњачки талог, а испод њега, на дубини од око два метра, пронађено је много животињских костију и две људске лобање. Лобање су имале обим савремених, а недостајали су им и тешки очни лукови неандерталца. Оруђа пронађена око њих припадала су периоду пре појаве неандерталца. Флуорни тест дефинитивно је показао да су лобање старије од неандерталских.

У практично свим обележјима лобање из Фонтшевада биле су једнаке данашњим, а ипак није било никакве сумње да су припадале људима који су живели пре неандерталаца. И тако су антрополози били присиљени да признају да неандерталац није настао еволуционим развитком од неке примитивније расе, већ да је у ствари резултат изрођавања неке здравије и напредније расе. И ту смо добили ситуацију да је био „човек пре прачовека“. Проблем порекла прачовека није био ограничен само на Европу.

Енглески научник Вилфрид Е.Легрос Кларк, признат тако један од водећих анатомских ауторитета у свету, много је писао о тим примерцима човекове врсте. У чланку „Човек“ који је објављен у Британској енциклопедији 1966. године, он тврди да се карактеристике ристике које показују лобање јужноафричких праљуди никада не могу наћи код мајмуна. Ниједна од карличних костију није слична мајмунским, већ је јасно хоминидна, то јест припада човеку. Остаци јужноафричког прачовека су у много карактеристика различити од остатака мајмуна, и што се тиче лобање, а и зуба и костију удова. Они немају истурених очњака као мајмуни, већ нормалне људске зубе. Они се потпуно издвајају из круга савремених мајмуна и имају карактеристике савремених људи, иако су по расту били много мањи.

Питекантропус и сви његови сродници, исто тако као и неандерталац, потпуно су одбачени као могући преци савременог човека. Аустралопитекус, који је тако славодобитно истицан као решење проблема постанка човека, сада је збачен са престола и дискредитован

Што се више проучавају остаци преисторијског човека нађени по целом свету, докази да су постали од

животињских предака све су слабији и неуверљивији. Са друге стране, ако се вратимо библијском извештају о расељавању људи са Арарата и из Вавилона, слика нам постаје све јаснија и јаснија. Одлазећи у свим смеровима са Средњег истока, човек је проширио и своју „културу каменог доба“ по целом Старом свету, брзо усвајао боље методе прављења оруђа, грађења заклона, гајења житарица и развијања сточарства. Варијације које су изазвале настајање тако различитих раса као што су биле неандерталска, питекантропска и аусталопитечка потпуно су разумљиве кад се узму у обзир различити услови под којима је човек живео у различитим подручјима. У већем делу света те неприкладне мутације су изумрле, а заменили су их људи бољих физичких особина, иако су се у неким подручјима још одржале у великом броју, као на пример у централној Африци, на Новој Гвинеји и у Аустралији.

Наш је закључак: Ако изузмемо могућност Стварања, онда је очито човек морао настати из једног мајмуноликог створења, али ако јесте, за то нема апсолутно никаквог доказа у фосилном запису.

После свега овога, чини се да би требало поново пажљиво да се преиспита оно чему су нас учили у школи, а што се сасвим лепо уклапало у атеистичку теорију еволуције, све док није негирано управо оним на што се највише позивало - самом науком. Изгледа да је време да признамо да смо божанског, а не мајmunског порекла.



СТРАХОТЕ ДАРВИНИЗМА

Почело је то још пре 4.000 година када су се у Месопотамији појавиле идеолопоклоничке религије које су сујеверја и легенде о постанку живота подигле на ниво религија. Тад је настала прва еволуционистичка теорија много пре Дарвина. Она се постепено развијала и преносила преко Сумера, најстаријег народа на свету који су нам о томе оставили записе на чувеним сумерским плочицама од глине. Касније се она развила дотле да је нашла погодно тло у идеолопо клонству у Старој Грчкој. Тада се први пут појавило учење о материјализму а о постанку света и самог живота прихватили су легенде Сумера. Тада су се ујединили материјализам и Сумерска легенда.

Ове две идеје чекале су јако дуго да се развију и тек са доласком 19-тог века оне су процветале. Прво су

прихватили материјализам из Старе Грчке, затим атеизам. То је био кобан и страشان спој по човечанство који су направили неколико научника у исто време, а посебна заслуга припада Чарлсу Дарвину. Његова теорија добро је послужила политичким снагама које су владале у 19-том веку. Он је имао погрешно схватање о расама у том смислу да су се неке расе брже развијале а друге спорије док су неке скоро на нивоу мајмуна. Ако томе додамо и његову главну теорију, а то је борба за опстанак онда је јасно да јачи побеђују слабије, а самим тим је омогућен и њихов развој. То је пренео на људско друштво и дошао је до закључка да је у односу на друге расе био доминантан бели човек док су азијске и афричке расе заостале у борби за живот. Он је био прави расиста, јер је тврдио да ће бели човек временом да истисне и уништи остале обојене расе. Некако у исто време појавио се огроман политички покрет у Немачкој који је баш чекао тако нешто и као да је наручио ту расистичку теорију. Од 16-тог века Европске земље су почеле колонизацију Африке, Азије и Америке. После открића Америке Европљани су нагрнули у нову земљу, Америку која је обећавала нов живот.

Први су били Шпанци који су поробили домороце, тј. локално становништво. Затим се прикључују Португалија и Холандија. Мада Енглеска задња улази у освајање ипак је била далеко најмоћнија па је заузимала колоније од Индије до Јужне Америке. Сви они нису желели да буду запамћени као пљачкаши што у суштини и јесу били, већ су хтели да прикажу то локално становништво као примитивно скоро као животиње и зато им је ова Дарвинова теорија била добродошла јер је оправдавала њихове пљачке.

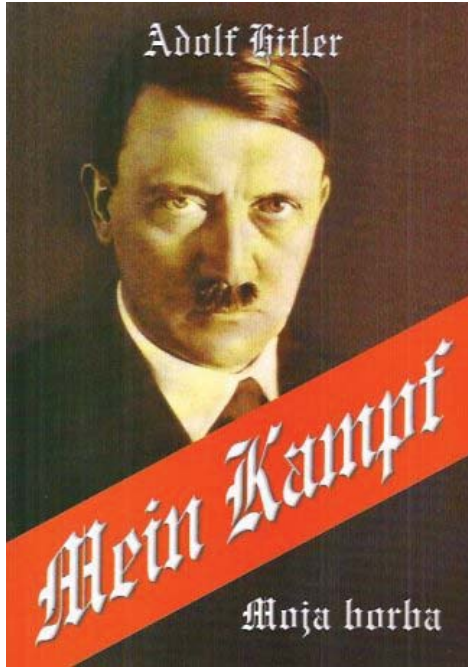
У двадесетом веку иста та теорија служи за још веће пљачке. Нацизам који је настао у хаосу после Првог светског рата имао је за подлогу Дарвинову теорију о борби за опстанак. Основу Хитлеровог погледа на свет чинио је расизам. Он је сматрао да је аријевска раса најдоминатнија и да она треба да управља светом. Ако мислимо да су нацизам са Хитлером и фашизам са Мусолинијем на челу једини направили страхоте у двадесетом веку онда се грдно варамо. Филозофија материјализма преузета из Старе Грчке достигла је своју кулминацију са комунизмом. Свакако највећи допринос у теорији припада Карлу Марксу и Фридриху Енгелсу.

Материјализам је постојао, али они су му дали нови приступ који су назвали дијалектика, а дијалектика је наука о кретању. Дијалектика је била теза по којој су се сви развоји на Земљи догодили сукобом. Целу дотадашњу историју чине сукоби, као што између радника и капиталиста постоји непремостива разлика која се једино може решити сукобом. Није примаран само сукоб између радника и капиталиста чији су интереси били антагонистички, већ су сви били атеисти и заговарали су да треба истовремено уништити и религију и верска осећања код људи. Њима је као и Хитлеру била добро дошла Дарвинова теорија о дијалектичком сукобу у природи међу свим живим врстама па и људима. Пројекат комунистичке револуције коју су засновали Маркс и Енгелс реализовао је у пракси Лењин. Лењин је био лидер болшевичког комунистичког покрета у Русији. У то време Русија је била царевина којом је управљала династија Романов. Болшевици на челу са Лењином путем оружја и грубе силе збацили су монархију, а њихове представнике где спада и породица Романов

побили и Октобра месеца 1917. године преузели власт. То је било тешко и крваво преузимање власти јер је уследио трогодишњи крвави грађански рат у коме су победили бољшевици. Сам Лењин је тврдио да је за његову теорију дијалектичког материјализма подлогу нашао у Дарвиновој теорији еволуције. Исто као и Хитлер! Та Дарвинова теорија омогућила је нацистима и бољшевицима да дођу на власт и да примењују сурове методе да би је очували. После Лењинове смрти 1924. године долази Стаљин који се убраја међу најкрвавије диктаторе света. У својој тридесетогодишњој владавини он ће доказати колико је комунизам крволочан и беспопштедан систем. Стаљин је за време своје владавине убио 20 милиона својих сународника и то на основу материјалистичке филозофије која се заснивала на Дарвинизму.

Исту ситуацију имамо и у Кини кад је на власт дошао Мао Це Тунг са својом комунистичком партијом. Исте страхоте убијања према свом сопственом народу чинили су и комунисти, јер су се држали као и Совјети Дарвинизма јер су и једни и други одбацили генетику као науку. Његови следбеници звани „Црвена гарда“ створили су у Кини прави терористички амбијент. Дарвинова теорија еволуције дала је филозофско покриће за све крваве догађаје који су се одвијали у Кини. Комунизам је у многим земљама произвео грађанске ратове и увек је идеја водиља био Дарвинизам. Најстрашнији догађаји су се догађали у Камбоџи шездесетих и седамдесетих година где је такође избио грађански рат. Комунистичка идеологија која је 150 година заливала свет крвљу била је у тесној вези са Дарвинизмом. Дарвинизам се појавио пре 150 година и ништа добро није донео свету, једино крваве борбе јер су га прихватили

творци нацизма и комунизма па и данас Дарвинизам бране заступници материјалистичке идеологије, марксисти. Теорија еволуције садржи основе за марксистичку филозофију. То је природна последица погледа на свет који су човечанству нудили Дарвинизам и материјализам. Било је неизбежно да та филозофија која је тврдила да су људи једна врста животиња која је веровала само у материју и да је борба у природи основни закон покретања друштва, морала је да ствара окрутне јединке друштва. Сви који су прихватили ту теорију били су окрутни, а сви они који је нису прихватили били су жртве ових првих, окрутних дарвиниста и материјалиста који су веровали само у материју. За њих Бог није постојао. То је људско негирање сопственог Творца. Друштво које негира Бога постаје погодно тло за разне девијације и нормално је да се сусреће са болом и страхом. Да би човечанство могло нормално да се развија прво мора да се ослободи заблуда Дарвинизма..



НАЦИОНАЛ - СОЦИЈАЛИЗАМ

Као што смо видели нацисти су се понашали као да се људска бића у квалитативном смислу не разликују од животиња. Том њиховом понашању свакако да је нешто морало да претходи.

Заправо предходило је учење Дарвина и на основу њега створили су поглед на свет који је потпуно девалвирао људски живот. Они су одбацили доминантан јудео-хришћански став да живот слабих, болесних и

хендикепираних особа вреди. Таквим људима не треба дозволити да троше драгоцену и ограничена природна богатства ове планете, већ их треба убити како би било више простора за здраве, снажне и интелигентне. Они су сматрали да се ниже расе не могу уздићи на ниво цивилизованог народа.

Хитлерова слика света, кад су у питању расе, није била само продукт његове сопствене заблуде, већ резултат открића до којих је дошла „уважена“ наука у Немачкој и другим деловима света укључујући и Сједињене Државе.

Дарвинизам је задао смртни ударац доминантној јудео-хришћанској етици. Он је био тај пламен којим је најплеменитија и најузвишенија културна достигнућа до тада претворио у гомилу пепела. Хитлер је упијао идеје социјал-дарвинизма, помешане са отровним принципима антисемитизма и тако смо добили холокауст. Заправо је социјал-дарвинизам припремио терен за нацистичку идеологију и холокауст. Та расна теорија супротстављала се уобичајеној заблуди да је природа мирна, хармонична и идилична. Она је напротив, испуњена немилосрдном, стравичном борбом, мучењем и смрћу. Не само да се животиње међусобно убијају, већ и биљке убијају једне друге. Па зашто то не би чинили и људи као део животињског царства. Дарвин је тврдио да се, попут других организама, људска популација увећава брже од количине хране, па није тешко извести закључак да једино геноцид може донети напредак некоме. Хитлер се дивио инстинктивној мржњи пчеле матице, која је нагони да без оклевања уништи своје ћерке, младе матице, чим се роде или би у противном настрадала у тој борби, она то, без сумње,

чини за добробит целе заједнице. Расизам се није могао развијати под утицајем хришћанства, јер је хришћанска теологија проповедала универзално братство свих раса, које потичу од заједничких предака Адама и Еве. Већина хришћана је веровала да су људска бића, без обзира на расу, створена по Божјем обличју и да је њихова душа вечна. То значи да су сви људи драгоцени, због чега су хришћани слали своје мисионаре у различите крајеве света како би становнике тих далеких земаља преобратили у хришћанство. Хришћанска црква је сматрала да су припадници других раса довољно вредни и способни да прихвате европску веру и културу.

Некако се намеће сам закључак да је дарвинизам допринео припремању терена за најкрвавији рат у историји.



Мусолини

Мислим да ужасни рат у који је Немачка увукла читаву Европу у Августу 1914. године, а у који су се касније укључиле све државе и сви народи, никада се

не би ни водио, да Немци нису полудели због теорије преживљавања најспособнијих. Ипак је дарвинистички милитаризам подстакао Први светски рат. Али чудне ли ироније са дарвинизмом. У тим ратовима су убијани погрешни људи, они снажни и здрави, док слаби и болешљиви успевају да преживе јер и не учествују у првим борбеним линијама. По нама савремени рат је подстакао дегенерацију, а не биолошки напредак како је заговарао социјал-дарвинизам. Једном речју рат је спречио еволутивни напредак. Сматрало се да је рат неопходан и користан, јер би без њега свет био пун болесних и неспособних људи.

Нажалост дарвинизам је ипак у праву. Тренутна неједнакост раса неоспорна је чињеница. У истим повољним климатским и географским условима, виша раса увек истисне нижу, то јест контакт са културом више расе представља смртоносни отров за нижу расу и убија је. Изводи се сам закључак да до напретка може доћи уништавањем нижих раса, које су спречавале развој културе и цивилизације зато што су биле ментално неспособне да створе и прихвате вишу културу.

Истребљење Јевреја је, свакако, био један од Хитлерових приоритета, али је истребљивање других раса такође представљало део његових дугорочних планова. Он је први указао на жуту опасност по Европу. Социјал-дарвинисти су константно наглашавали притисак популације као стални извор сукоба међу људима, укључујући и међурасне сукобе. Они доказују да се број људи увећава брже него њихове залихе хране. Интересантан је њихов начин размишљања. Они кажу да је братство међу људима добра ствар, али је борба за живот много боља од тога. Као пример наводе, да Атина

никада не би постала оно што је постала да није било Спарте, а националне зависти и разлике, па чак и најокрутнији ратови, одувек су пред стављали праве узроке напретка. Све док се човек не буде рађао са крилима, попут анђела, он ће остати подложен вечним законима Природе, па ће стога морати да се увек бори за живот и опстанак.

Никакве Хашке конференције, никакви Међународни судови, ни уговори, ни мировна друштва никада неће моћи да укину природни закон, да укину рат. Нажалост чињенице показују да су они у праву. Они сматрају да се човечанство једино путем истребљења раса може биолошки побољшати и уздићи на виши културни ниво, да ће неминовно доћи до сукоба беле расе са црном, затим беле и жуте. Дакле, што нације које припадају „белој раси“ раније схвате ту чињеницу и придруже се заједничкој одбрани против заједничке опасности, то боље.

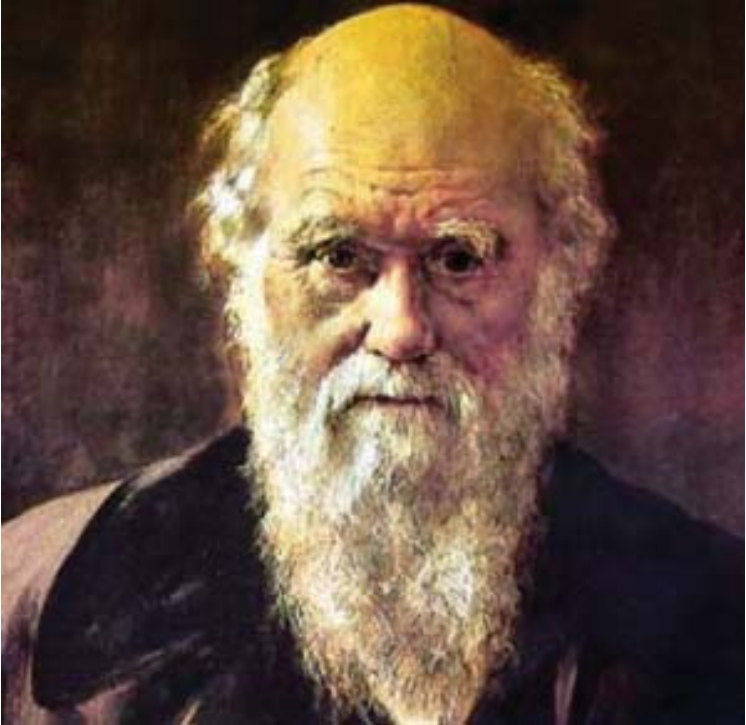
На крају да изведемо неки закључак. Знамо да је Хитлер представљао отеловљење зла и лако је рећи да је Хитлер био неморалан, да уопште није имао етику. Зар је то важно за некога ко је био принципијелан политичар са прецизно дефинисаним схватањима којих се чврсто држао. Ми мислимо да то није тако једноставно рећи, јер на основу Хитлерових списа и говора сасвим је јасно да он уопште није био аморалан. Он је, напротив, био изузетно моралистичан и доследно је примењивао своју визију моралности на политичке одлуке, укључујући ратовање и вршење геноцида. Нама је, можда тешко то да схватимо, али у Хитлеровом схватању света, рат и геноцид не само што су се могли морално оправдати, већ су били за сваку похвалу

са тог аспекта. Хитлер је дакле, у крајњој инстанци био толико опасан, управо зато што су његова политика и његове одлуке биле засноване на погубним етичким идеалима.

Да би смо схватили огромну Хитлерову популарност у Немачкој, прво морамо схватити етичку димензију његовог погледа на свет и његову политику. Хитлер немачком народу није обећао само материјални просперитет, здравље и моћ, већ и морални напредак. Он је обећао стварање узвишене и боље особе, мада се то показало као утопија. Полицијска држава коју је он створио није прогонила само политичке непријатеље, већ је покушавала да одстрани и криминалне облике понашања и друштвену девијацију. Он је непрестано критиковао савремено урбано друштво због његове разуздане неморалности, нарочито ширење сексуалне неморалности и проституције, дроге, педофилије и хомосексуалности.

Хитлер је тиме поставио нову дефиницију хуманости лишивши појединца свих права и тврдећи да је уништавање таквих и уопште слабих, деформисаних од стране јаких и моралних акт хуманости. Он је на тај начин потпуно изокренуо традиционалну моралност. Јачи имају право да намећу своју вољу. Из историје се види да је право само по себи потпуно бескорисно, уколико моћна сила не стоји иза њега. Право само по себи није ни од какве користи било коме ко нема моћ да наметне своје право. Јаки су увек побеђивали. Хитлер је објаснио да су аријевци мање егоистични, а више алтруистички настројени. Хитлер је своју представу о алтруистички оријентисаним Немцима, најузвишенијим примером људске моралности, супротставио

Јеврејима као утеловљењу неморалности. Он је стално оптуживао Јевреје за похлепу, преваре, сексуалну настраност и остала неморална дела, правдајући тиме своје мишљење о њима као инфериорној раси. Заиста, када је говорио о расној инфериорности Јевреја, Хитлер је далеко више наглашавао њихове моралне недостатке, него њихове физичке или психичке карактеристике. По Хитлеру, Јевреји су представљали опасност за Немачку јер су се служили неморалним методама како би опљачкали немачки народ, јер су Јевреји били господари новца. Ако је Хитлер био опседнут демоном, он је сада мртав. Поставља се питање ко сада поткопава човечанство, а сведоци смо да се поткопава све жешће и жешће.



Sadržaj

Шта је Творац	5
Настанак света	9
Има ли Бога ?	12
Где је Бог?	20
Божја моћ и Божја мудрост.....	22
Када постајемо свесни Бога?.....	25
Порекло свемира	30
Механизам универзума	34
Планета Земља.....	40
Како је наста живот	44
Заблуде еволуције.....	49
Грешке еволуције.....	50
Ванземаљци и креација човека	53
Археолошко открићесвитака у Кумрану.....	71
Библија - Књига постања.....	76
Живот на Земљи	82
Сврха Божје креације - еволуција свести.....	85
Библија и душа	86
Шта је душа?.....	89
Да ли постоје прелазне форме.....	93
Диносауруси	98
Шта нам кажу фосили.....	104
Бог и животињско царство	106
Архитекте у природи.....	109
Чудо ћелије.....	115

Мистерије животиња.....	119
Ко је уградио ДНК?.....	122
Чуда у морима.....	124
Одбрамбене тактике	126
Чудесна створења	130
Пожртвованост у природи.....	141
Дарвинове заблуде - Божје обличје.....	146
Дарвинова теорија еволуције	150
Фалсификовање историје.....	156
Где је карика која недостаје ?	159
Страхоте Дарвинизма.....	163
Национал - социјализам.....	168

